

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl

Verspreiding en abonnementen :

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 20,- en een abonnement per post kost € 30,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave
	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave
	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave
	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave
	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.
Facebook: Dorpsraad Nederhemert
Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Daar wordt u te woord gestaan en zo nodig doorverbonden. Wanneer de gemeente meermaals niet op uw klachten heeft gereageerd, kunt u contact opnemen met de dorpsraad.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Ingrid Visser, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Maart 2019

Het is begin jaren 80. Mijn opa woont alleen in zijn huisje langs de dijk. Achter zijn huis strekt zich een erf en een grote groentetuin uit. Het 'làànd'. Opa verbouwde er voornamelijk aardappels geloof ik. Het huis stond wat hoger dan de rest van de gebouwtjes. Een flink schuurtje met wat gereedschap en onder de pannen allerlei doosjes met verzamelingen van mijn opa die hij op een 'veilige' plek opborg. Naast het schuurtje was een klein hokje gebouwd. In dit hok kwam ik eigenlijk zelden of nooit. Ik vermeed dit als kind zeer stellig. In het verder kale hokje, van hout, was een bankje met een gat erin. Erop lag een houten deksel met een dito handvat. Ernaast, tegen de planken wand, een haakje met een rolletje wc-papier. 'De plée'. Van tijd tot tijd hees mijn opa een ijzeren emmer uit het gat. De inhoud werd verspreid over het 'làànd'. De aardappels deden het er goed van. Ze waren in elk geval altijd groter dan bij mij thuis. Volgens mijn opa.

Op een dag was mijn opa zeer verheugd. Er zou riolering komen. Dat betekende het einde van het bemesten van het land uit het emmertje en in het huis kon de boel worden gerenoveerd. Graafmachines kwamen en deden in het vroege voorjaar wekenlang hun werk. Mijn opa hield de werkzaamheden nauwlettend in de gaten. Alle huizen waren inmiddels aangesloten. Het laatste huis was van mijn opa. Begin april zou zijn huisje aan de beurt zijn.

Op 1 april ontving hij een brief van de gemeente Brakel. Hierin stond in officiële taal geschreven dat het geld helaas op was en het aansluiten van de riolering niet meer tot het laatste huis zou komen.... Ziedend was mijn opa. Wat een verschrikkelijk volk daar bij die gemeente...en nog meer krachttaal.

Intussen hadden ze bij mij thuis vreselijk veel plezier. *Wij* schreven die brief en zorgden dat deze 1 april werd bezorgd. Wat keek mijn opa op zijn neus toen hij hoorde dat het een (zeer geslaagde) 1 aprilgrap was!!

Het is weer bijna 1 april. Wie bedenkt er ook weleens een 1 aprilgrap in ons dorp? Wees creatief mensen, kwets niemand, hou het netjes en zorg dat je er later allemaal om kunt lachen. Wie schrijft er over in de volgende dorpskrant?

Gerda Kooijman – Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad.

De lente-uitgave van maart is klaar voor U om te lezen. Wij als dorpsraad geven U een kijkje achter de schermen en delen met U wat er gebeurd is, op ons pad gekomen is en wat we dit jaar gaan organiseren voor U.

Heel Hèmert Bakt en Hèmertse Held.

Aangezien er geen ruimte was om een wintermarkt binnen te organiseren hebben we in het dorpshuis op 29 december 2018 een bakevenement georganiseerd.

Er hebben zich 21 kandidaten opgegeven, waarvan er uiteindelijk 20 hebben meegedaan. We waren in eerste instantie bang, dat het geen storm zou gaan lopen, omdat de aanmeldingen maar langzaam binnen kwamen. Gelukkig echter melden er zich op

het laatst veel kandidaten aan en is het een heel erg gezellig en leuk evenement geworden, waarover U elders in de krant meer kunt lezen.

Tevens werd tijdens dit evenement de Hèmertse Held(in) 2019 bekend gemaakt. Ook hier komen we uitgebreider op terug elders in de krant.

IJsbaan

We zijn bijzonder blij, dat we door de handen in elkaar te slaan konden komen tot de aanleg

van een ijsbaan, maar wat niemand van ons meer had verwacht was, dat we er deze winter ook op zouden kunnen schaatsen.

Dit is echter gelukt!! We willen hierbij een compliment uitdelen aan de ijsmeesters, die door dag en nacht door te gaan het voor elkaar kregen om een mooi laagje ijs te creëren, waar iedereen met veel plezier een paar dagen van gebruik heeft kunnen maken.

Dit gaat niet vanzelf, ze krijgen dit voor elkaar door ook 's nachts eraan te werken. Super gedaan mannen!!

Snelheid Maasdijk

In december is er een snelheidsmeting uitgevoerd op de Maasdijk t.h.v. huisnummer 78 en 38.

Hierbij is gebleken, dat de snelheid waar mee gereden wordt op dit smalle stukje dijk veel hoger is dan de toegestane 50 km per uur.

Hier zullen snelheid remmende maatregelen genomen gaan worden.

We roepen iedereen op om in het dorp alstublieft niet te hard te rijden in het belang van Uw medemensen en U zelf.

Bloembollen

Verleden jaar zijn in de diverse wijken en kernen tulpenbollen geplant. In Nederhemert en Poederloijen echter niet. Bij navraag bleek, dat men bij de gemeente geen goede locatie had om de bollen te planten in Nederhemert. Wij hebben geadviseerd om als het dit jaar ook weer voor mag komen, dat er geld over is voor zo'n actie, er toch ook in Nederhemert te mogen en wel in het stukje Nederhemertsekade naar de rotonde toe, zodat er een fleurige welkomstgroet ontstaat als je het dorp in komt.

Aftredend en herkiesbaar

Willemien Hobo en Dirk Jan van Brenk zijn aftredend en herkiesbaar. Tegen-kandidaten kunnen zich opgeven tot onze volgende vergadering van 15 april aanstaande.

Dodenherdenking

Op zaterdag 4 mei aanstaande zullen wij ook weer de gevallen tijdens de Tweede Wereldoorlog herdenken alsmede de gevallen tijdens andere militaire conflicten. op onze begraafplaats aan de Molenstraat. We hopen hier om 19.00 uur met elkaar bij stil te staan.

Dorpsschouw

De jaarlijkse dorpsschouw zal gehouden worden op 27 mei 2019.

Weegbrug/bus huisje

De eigenaar van de weegbrug met het bus huisje is het Waterschap. We gaan samen met het waterschap bekijken of we dit een beetje op kunnen knappen, zodat het behouden kan blijven en een mooi rustpunt wordt.

Telefoonmast Nederhemert

In de afgelopen tijd is ook Nederhemert goed bereikbaar op het mobiele netwerk. Op de rotonde is een mast geplaatst voor een beter bereik. Volgens de eerste berichten is het bereik inderdaad beter geworden.

Volgende vergadering

Onze volgende vergadering zal zijn op maandag 15 april 2019 om 19.30 uur in Dorpshuis de Gaarde.

Het inloopspreekuur is van 19.00 tot 19.30 uur. U bent van harte welkom als U zaken heeft, die U met ons wilt bespreken. U hoeft niet te wachten tot het spreekuur, maar kunt ook gewoon met één van ons contact opnemen voor die tijd als er iets is wat U bezighoudt.

Willemien Hobo – Rooijens

Onze kleinste Hèmertsen

MEIKE

Dankbaar en blij ontvingen wij uit Gods
hand een dochter en zusje

JOHANNA MAAIKE

MEIKE

19 december 2018

Albert en Lisette Noorloos - Bouman

Sleutelbloemstraat 13 5317 NB Nederhemert
0418-79 51 84

Klein ben je in deze wereld
als een zandkorrel langs het strand
maar God heeft jouw naam al geschreven
in de palmen van zijn Vaderhand

1126 uur • 50 cm • 3705 gram

Heel blij en dankbaar zijn wij met de geboorte
van onze zoon en broertje

20 december 2018

Lasse

Lasse Jens van Steenberghe

Martijn, Inge & Daphne

Sleutelbloemstraat 11
5317 NB Nederhemert

MEFION FOTOGRAFIE ©2018

Onze kleinste Hèmertsen

Levi

27-01-2019

De Heere, Die leven gaf
en leverè spaarde,
verblijdde ons met de geboorte
van een zoon en broertje

Jenne Leendert

Martin en Dia Olieman-Vos
Nathan

Levi is geboren
op 27 januari 2019 om 10.39 uur,
weegt 3810 gram en is 53 cm.

Kapelstraat 27
5317 JP Nederhemert
Tel. 06-45780474

Bezoek vinden wij fijn,
mag het binnen 14 dagen zijn.

Uit Gods hand ontvingen wij
een zoon en broertje

CORNELIS

15 februari 2019

Anton, Lydia en Silas
van der Vliet

Sleutelbloemstraat 6
5317 NB Nederhemert
Tel. 0418 641053

TIMON

15.02.2019

Luuk

01.03.2019

Een heel groot wonder
Een klein nieuw leven
Een heel lief kindje
Aan ons gegeven

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van

Luuk

LODEWIJK

23.21 uur | 50 cm | 3600 gram

Bert en Liseth van de Werken
Sleutelbloemstraat 17, 5317 NB Nederhemert
Papa 06 41909681 Mama 06 54940898

Een nieuwe schaatsbaan!

De IJsbaan, van plan tot realiteit!

In het afgelopen nummer van de dorpskrant werd al iets verteld over het ontstaan van de gedachte om een ijsbaan te maken en hoe het "IJSBAAN-COLLECTIEF NEDERHEMERT" tot stand is gekomen.

Niet onvermeld mag blijven dat de realisatie van dit plan mogelijk is gemaakt door de financiering uit een bijzonder fonds, een bijdrage uit het leefbaarheidsbudget van de dorpsraad, de fysieke inspanningen van de bestuursleden van de ijsclub en de collegiale bijdrage van de Oranjevereniging. En bovendien hulde aan aannemersbedrijf Smits-Vos, die kosten nog moeite heeft gespaard om alles in rap tempo voor mekaar te krijgen!

Maar ondanks alle goede voorbereidingen en vruchtbare bijeenkomsten liepen we toch op

het eind, juist voordat we met de aanleg wilden beginnen, tegen een probleem op waar laten we de grond die uitgegraven wordt en ruimte moet maken voor de verharding / ondergrond van de ijsbaan? De kwaliteit van de grond zou namelijk bij nader inzien niet goed genoeg zijn om te gebruiken als ophoging van een weiland, die wij ter beschikking hadden gekregen!

Gelukkig vonden we de steenfabriek in Aalst bereid om mee te werken en konden we daar ruim 900 kubieke meter grond naar toe brengen, waardoor de werkzaamheden konden aanvangen.

Op 7 januari is er begonnen met de aanleg van de ijsbaan aan het evenemententerrein aan de Nieuwstraat. Nadat de baan was uitgegraven, is er een laag zand van zo'n 20 cm ingereden. Hier is wegendoek overheen gelegd ter bevordering van de drukverdeling, gevolgd

door een pakket puin van zo'n 30 cm, dat verdicht is tot een vaste massa waarbij het uiteindelijke doel is dat er geen water meer doorheen komt. In de baan zijn er drie kolken geplaatst, verbonden met een afsluiter zodat de waterafvoer van de baan afgesloten kan worden.

De baan was goed en wel klaar en warempel, het begon te vriezen. Het was nog best een uitdaging om de baan schaatsklaar te krijgen. Omdat de baan natuurlijk super 'vers' was, zakte het water in het begin behoorlijk weg, dus we bleven er maar water op aanbrengen.

Toen we eenmaal een laagje water hadden en het aangevoren was, kwamen er allemaal weer luchtballen onder het ijs, waarschijnlijk door de puin die zich nog aan het zetten was. Maar omdat we er iedere keer water over lieten vloeien, kwam er een laagje ijs over de luchtballen heen en werd het toch nog stevig genoeg om er op te kunnen schaatsen. Maar voor het zover was, begon het behoorlijk te sneeuwen en die sneeuw moest er natuurlijk af.. Daarbij zijn we geholpen door de jongens

en meisjes van groep 8 van "De Wegwijzer". Die hebben met man en macht alle sneeuw van het ijs geveegd en geschoven. Zelfs de meesters hebben nog even geholpen. Daar waren wij natuurlijk super blij mee!! Toen stond er niets meer in de weg om de baan 's avonds te openen. Het was een gezellige drukte. Na afloop hebben we de baan schoongeveegd en er weer water op gespreid, zodat we de volgende dag weer met een mooie baan van start konden. Ook deze dag was er een goede opkomst van zowel jong als oud. We kregen zelfs nog bezoek van onze burgervader, die zowaar ook nog een baantje heeft getrokken. Helaas begon het op vrijdag te regenen. De kinderen van "De Wegwijzer" hebben 's

middags nog 'ijsvrij' gekregen om te kunnen gaan schaatsen en zijn ook blijven schaatsen tot ze er letterlijk af regenden.

We kunnen terugkijken op een geweldige week. Net een nieuwe baan en die ook nog eens gelijk in gebruik kunnen nemen! **En** we zijn zowat de enige ijsclub in de regio geweest

die heeft kunnen schaatsen. Wij zijn dan ook heel blij met onze mooie ijsbaan en hopen dat we er nog heel veel gebruik van kunnen maken.

Tot slot willen wij, als bestuur van de ijsclub, iedereen bedanken die ons deze week op welke manier dan ook geholpen en/of gesponsord heeft.

Walter Es en Jannie Vos

De weegbrug

Weegbrug van Nederhemert

Als een groot grijs kolos dat gesteund door balken hoog in de lucht hing. Zo herinner ik mij de weegbrug als we die op de zaterdagmiddag onderlangs de dijk passeerde. Met de buurjongens Jan, Gerrit en Kees van Heijkop was ik dan vanuit Wellseind op weg naar de 'zondagsschool' van juffrouw Knoop. Over de weegbrug, hij is al een paar keer genoemd in de dorpskrant, is in oude kranten het volgende te vinden.

Al vele jaren werden op de laadplaats aan de monding van de Kreek, tussen Wellseind en Nederhemert, grote hoeveelheden suikerbieten ingescheept. Zulke laadplaatsen waren in bijna elk dorp aan de rivier te vinden.

De laadplaats aan de Kreekmonding rond 1910

In de loop der jaren ontstonden er steeds vaker meningsverschillen met de suikerfabrikanten over het bepalen van de aangeleverde hoeveelheid bieten. Daarom kwam, begin 1912, op de geërfdenag van de polder Nederhemert het voorstel ter tafel om hier een weegbrug te plaatsen. Daar zouden dan niet alleen suikerbieten maar ook hooi, stro, vee enz. gewogen kunnen worden. Het polderbestuur is het hier mee eens en gaat er voortvarend mee aan de slag.

Voor de bouw van de weegbrug wordt onder

architectuur van de heer Lodder te Zaltbommel een plan opgemaakt en in juni is er al een lening afgesloten van f 2.000, - tegen 4% rente en f 200, - aan jaarlijkse aflossing. In september 1912 wordt door het Polderbestuur een aanbesteding gehouden voor het plaatsen van de weegbrug, waarna aan de laagste inschrijver de heer Verkuil uit Bruchem het werk voor f 1.250, - wordt gegund.

*** Nederhemert.** De aannemer van de nieuwe weegbrug, de heer Verkuil te Bruchem, zal zich genoodzaakt zien zelf paard en kar aan te schaffen, daar bij de Maandag gehouden aanbesteding voor het aanvoeren van 400 M³. grond, niemand voor minder dan f 0,85 per M³. in aanmerking wenschte te komen.

Bij de bouw gaat er weleens wat mis.

Als bij een voerman uit het naburige Aalst, die een vracht stenen van de fabriek de Rijswaard naar de bouwplaats moest vervoeren, ter hoogte van de korenmolen een wiel van zijn voertuig loopt wordt de voerman van zijn wagen geslagen. Gelukkig kwam hij er zonder letsel vanaf maar de as van zijn wagen bleek echter geheel verbogen.

Dankzij het prachtige najaarsweer kwam de bouw toch nog op tijd gereed en kon de hier gestationeerde controleur op 21 september 1912 in tegenwoordigheid van veel belangstellenden de eerste kar bieten afwegen.

Voor de bediening van de weegbrug werd door het polderbestuurder heer S. van Ooijen aangesteld.

*** Nederhemert.** (Noordzijde.) Op de weegbrug werd alhier een vette koe gewogen van den heer J. Slegh, welke het kolossaal gewicht van 1262 pond had. Kooper was een slager te Zaltbommel.

Krantberichtje december 1912

Een paar maanden later, in mei 1913, trok een spoor van vernielzucht langs de Maasdijk en werden er uit de weegbrug planken losgerukt en op weg geworpen en wat verderop werd

van de hardstenen grenspaal de ronde kop afgeslagen.

De weegbrug bleek een groot succes, want in dat zelfde jaar werden er al meer dan 3.250 ton aan suikerbieten uit Nederhemert, Kerkwijk, Delwijnen en Wellseind aangevoerd. Dit gaf enkele weken per jaar een geweldige bedrijvigheid bij de weegbrug op de Maasdijk en de laadplaats tegenover het café van Albert Bakker, het huidige café De Maasstroom. Met de aanvoer van een door een paard getrokken stortkar betekent dit, bij 2 ton aan geladen bieten, 1.625 vrachten en 3.250 wegingen op de weegbrug en 32 scheepsladingen van 100 ton.

Tot na de oorlog werden de bieten per paard en wagen van het land aangevoerd en op de laadplaats gestort. Na een keuring werden ze, door een aanbesteding verkregen mensen (zie de advertentie uit 1927 hiernaast), per kruiwagen via planken in een schip gestort. Een tiental personen kon hiermee jaarlijks enkele wekenlang een dikke boterham verdienen.

De hoeveelheid aanvoerde suikerbieten in de loop van jaren waren:

1913.....	totaal 3.253.000 kg.
1914.....	totaal 3.093.220 kg.
1916.....	totaal 3.250.000 kg.
1921.....	totaal 3.380.000 kg.
1924	C.S.M. 2.484.488 kg.
	C.B.B. 309.160 kg.
	totaal 2.793.648 kg
1925	C.S.M. 2.588.412 kg.
	C.B.B. 221.051 kg.
	totaal 2.809.463 kg.
1926	C.S.M. 1.996.246 kg.
	G.B.B. 522.190 kg.
	totaal 2.518.436 kg.

1927	C.S.M. 1.246.469 kg.
	G.B.B. 611.700 kg.
	totaal 1.858.169 kg.
1930	C.S.M.P. 1.855.098 kg.
	Puttershoek 446.584 kg.
	totaal 2.301.682 kg.
1931	C.S.M.P. 968.728 kg.
	Puttershoek 262.709 kg.
	totaal 1.231.437 kg.

Als in 1924 bij het Veerhuis in Well ook een weegbrug is geplaatst loopt de aanvoer van de bieten wat terug. Maar als in 1950 te Well een nieuwe en grotere weegbrug is geplaatst moeten vanaf die tijd de suikerbieten uit de gehele Bommelerwaard verplicht via deze laadplaats worden afgevoerd. Daarmee verliezen alle weegbruggen in de Bommelerwaard een groot deel van hun functie. Waardoor ze enkele jaren later, evenals de weegbrug in Nederhemert, een voor een uit het straatbeeld verdwenen.

Op de restanten van de Hèmertse weegbrug werd enkele jaren later een bushalte gerealiseerd.

De restanten van de weegbrug, op de gemetselde uitstulping rustte het tot ver buiten het talud gebouwde bedieningshuisje ondersteund door enkele schuinstaande balken

Arie de Koning

Een meisje met een hobby!

Esmee Kreling

Esmee is nog maar 11, maar dat ze taarten kan bakken als de beste heeft ze wel bewezen tijdens 'Heel Hèmert bakt.' Daar werd ze namelijk 2e met haar zelfgemaakte taart.

Esmee vindt taarten en cup-cakes bakken leuk. Als ze met haar vriendin Charlotte aan het spelen is, vraagt ze vaak of ze iets mogen bakken. Dus toen de advertentie van de dorpsraad voorbij kwam, vroegen haar ouders of ze daar misschien niet aan mee wilde doen? Esmee moest er eerst eens over nadenken, want hoe ging dat dan, wat moest ze dan bakken en was ze straks niet het enige kind dat mee deed? Uiteindelijk besloot ze toch mee te doen en heeft haar vader haar opgegeven.

En toen begon het nadenken over de taart. Wat wilde ze maken en hoe kon ze dat maken. Ze keek in 'de Koekjesbijbel' van Rutger van den Broek, die ze net had gekregen en ze zocht op internet naar ideeën. Eerst zocht ze op het thema 'oud & nieuw', maar uiteindelijk ging ze voor het thema 'wintertaart.' En zo kwam ze op het idee om een taart met een sneeuwman te maken. Het recept verzong ze zelf en toen konden de voorbereidingen beginnen. Ze ging naar de winkel om een vorm te kopen, zodat ze een hoge taart kon bakken en naast de 'gewone' ingrediënten, moest er

Natuurlijk ook fondante gekocht worden om de taart mee te bekleden.

Voordat ze de aan de echte taart voor de wedstrijd begon, heeft ze een aantal keren proefgebakken, om er zeker van te zijn dat de taart goed zou lukken. De wedstrijdtaart werd uiteindelijk de dag voor de wedstrijd gemaakt. In de taart werd pudding en botercrème verwerkt. Het spannendste was uiteindelijk nog het aankleden van de taart. Dat gebeurde op de dag van de wedstrijd zelf. Esmee had nog niet geoefend met fondante op zo'n grote taart. Na het kneden, werd de fondante uitgerold. Met haar moeder had Esmee al gekeken hoe groot de fondante uitgerold moest worden. Het bleek een behoorlijke lap te zijn. Gelukkig kreeg Esmee hulp van haar moeder om de fondante op de taart te leggen en toen kon ze verder met het maken van de sneeuwpop en de sneeuwvlokken. Dat vond ze erg leuk om te doen.

Uiteindelijk was de taart klaar en kon hij ingeleverd worden bij de wedstrijd. Toen ze thuis kwam zei Esmee: "Dat wordt niks. Er zijn zoveel mooie taarten!" Ze was dan ook erg verrast dat ze uiteindelijk 2^e bleek te zijn geworden. En ze vond het stiekem ook wel heel erg leuk dat ze van haar tantes gewonnen had, die ook meededen.

Voor de familie maakt ze vaak monchou-taart met een bodem van bastogne koek. En verder bakt ze regelmatig cake. Maar cupcakes vindt ze toch wel het leukste om te maken. Die kan ze dan zo mooi versieren. Ze maakt verschillende soorten cake, zoals bijvoorbeeld met appel of chocolade. Haar inspiratie haalt ze van tv en internet. Ze kijkt graag naar Heel Holland Bakt en de CupCakeCup en op Youtube kijkt ze ook vaak naar bakfilmpjes. Daar doet ze dan ideeën op die ze op haar baksels uit probeert. Of ze een eventueel volgende keer weer mee wil doen aan Heel Hèmert Bakt, weet Esmee nog niet, maar dat ze blijft bakken, staat vast.

Jenny van den Broek

De Hèmertse held(in)

Onze Hèld(in) tweeduizendachtien

Voor Willie Weijma kwam de verkiezing tot Hèldin 2019 totaal onverwacht.

Zelf was ze niet aanwezig tijdens de uitreiking op 29 december jl.. Ze was met de kinderen naar het schip om in de vakantie met haar man mee te varen en lagen in Antwerpen.

Haar zus Ina Oomen nam de prijs voor haar in ontvangst.

Willie is genomineerd door diverse mensen omdat ze zorgzaam en sociaal is, voor iedereen een luisterend oor heeft en klaar staat. Tevens is niets haar te veel, ze heeft samen met Ina de Helpende Hand opgezet en biedt zelf ook hulp aan mensen die hierom vragen, ze bezoekt de Syrische dames en is hulpmoeder op school. Dit waren onder andere de redenen, dat ze verkozen is.

Op dinsdagmiddag 5 februari zocht ik haar op voor een interview voor de dorpskrant.

Willie vertelde, dat ze aan het einde van 2018 overdacht of ze niet een tandje terug moest

doen, omdat haar leven soms best wel druk is zo.

Maar terwijl ze met de vakantie aan boord kwam en haar gedachten erover liet gaan, ze toch alles graag doet, ja gekker gezegd: er erg van kan genieten om voor anderen klaar te kunnen en mogen staan. Toen kwam als klap op de vuurpijl het bericht, dat ze verkozen was tot Hèmertse Heldin 2019. Iets wat ze totaal niet verwacht had of geambieerd had en waar ze een week aan heeft moeten wennen. Het voelde echter als een waardering, die kracht krijgt en geeft, om door te gaan op de gekozen weg.

Ze zegt wel dat ze eigenlijk het liefst door wil gaan om al die dingen te mogen doen, zonder op te vallen of met kop en schouders er boven uit te komen.

Het geeft haar de kracht om door te gaan op de manier zoals ze is.

Willie woont in Nederhemert sinds haar 2^e jaar, eerst een poosje bij Van de Werken aan de Maasdijk en later in de Ormelingsstraat, naast de bank, en nog later in de Schoolstraat.

In 2008 trouwde ze met een schipper en zodoende samen letterlijk in het huwelijksbootje gestapt. De eerste tijd heeft ze hier heel erg hard aan moeten wennen.

Van een druk, warm gezin in het dorp, naar samen aan boord.

Die rust was een hele omschakeling voor haar. Maar toen ze na 8 jaar met de kinderen aan wal ging wonen, was dit ook weer een hele omschakeling.

De kinderen waren ineens de hele dag naar school, haar man op het schip en zij alleen thuis.

Er kwam wel een brief van school of ze als hulpmoeder aan de slag wilde, maar daar heeft ze bewust even mee gewacht. Eerst maar even acclimatiseren.

Ze is echter wel begonnen met helpen bij haar zus, die net een baby had gekregen en ook bij haar schoonzus.

Zo bouwde ze van lieverlee haar sociale contacten weer uit, wat ze echt nodig had, want Willie houdt ervan om met mensen om te gaan.

Willie en haar zus Ina hebben 3 jaar geleden de Helpende Hand opgestart, omdat ze het beiden belangrijk en leuk vonden om mensen te helpen. Ze krijgen regelmatig aanvragen en sturen een groep vrijwilligers aan.

Mocht het soms niet lukken om iemand te helpen, omdat die eigenlijk een vaste hulp zoekt, dan proberen ze daar ook een oplossing voor te vinden.

De Helpende Hand mag nog altijd bloeien, en willen er nog altijd voor het hele dorp zijn.

Willie vertelt dat, als ze bij iemand bijvoorbeeld de ramen gaat zemen, ze altijd een beetje tijd reserveert voor een praatje en kopje koffie, want ze vindt het erg leuk om ook persoonlijk contact met de mensen te hebben.

Er is niet gauw iets te veel. Eenzaamheid is in deze tijd ook een ding. Dus daar spelen ze ook op in door een gesprekje aan te gaan, wat veel mensen erg waarderen.

Sinds 1 januari is ze wat vaker aanwezig op school als invalkracht bij de Voorschool of als luizenmoeder of leesmoeder. Dit vindt ze ook heel erg leuk.

Ze ziet haar moeder als grote voorbeeld. Die woonde als een soort van "alleenstaande" moeder aan wal met 11 kinderen, omdat ook haar man schipper

was. Ze was vaak alleen, omdat ze vreemd in het dorp was komen wonen en niet echt iemand kende. Maar stond en staat ondanks haar gezin open voor contacten met dorpsgenoten en biedt hulp waar nodig. Zo is zij een voorbeeld voor haar kinderen.

Maar boven alles is God haar voorbeeld, om de naaste lief te mogen hebben als jezelf. Een God die dagelijks kracht en liefde wil geven om dit alles te mogen en kunnen doen. Iedereen is gegeven wat in zijn of haar macht ligt. We hoeven elkaar niet af te toetsen, maar Zijn weg te mogen, te willen en te kunnen volgen die Hij met je voor hebt.

Dit wenst ze ook ieder toe. Dat God toch onze Held mag zijn en blijven.

Ik neem afscheid van Willie na een heel gezellig gesprek, een bijzonder hartelijke en zorgzame vrouw, die het, hoop ik, gegeven mag zijn om door te kunnen en mogen gaan op de door haar gekozen weg.

Willemien Hobo - Rooijens

Heel Hèmert bakt

Taartenbakwedstrijd

Wat een geweldig initiatief van de Dorpsraad om zo'n mooi evenement neer te zetten!

Zaterdagmiddag, 29 december, kwam de ene mooie taart na de andere het Dorpshuis binnen en werden deze gelijk voorzien van een uniek nummer zodat de jury op geen enkele wijze wist van wie welke taart was.

De jury had goed naar Heel Holland Bakt gekeken en keurde het gebak op uiterst professionele wijze. Het gebak werd door hen beoordeeld op uiterlijk, smaak, originaliteit en de kwaliteit. En alles op en aan het gebak moest eetbaar zijn!

Omdat er aan deze wedstrijd geen speciaal thema was verbonden en dus iedereen vrij was om te maken wat het beste uitkwam, was het voor de jury extra moeilijk om alle taarten op hun eigen kwaliteit te beoordelen.

De jury bestond uit Gerrit Kant (banketbakker), Ad Kruijsen (kok en gespecialiseerd in patisserie), Marjan Bruygom (bakker in opleiding), Debby Wesseloo (onze gebiedsmanager) en wethouder Gijs van Leeuwen, vergezeld van zijn vrouw. Voor Debby was dit een mooie afsluiting van haar werk als gebiedsmanager, daar zij een paar dagen later naar Aruba zou vertrekken i.v.m. een nieuwe baan.

20 deelnemers, jong en oud, hadden hun uiterste best gedaan. Heel Hèmert bakt deed niet onder voor het bekende Heel Holland Bakt, wat duidelijk voor velen een goede inspiratiebron bleek te zijn om er echt iets moois van te maken!

Zo presenteerde een deelnemer haar taart onder een glazen stolp, een ander gaf er tekst en uitleg bij, een van de deelnemers had haar taart met het logo van de dorpsraad afgewerkt

en als "klap op de vuurpijl" was er een taart in de vorm van een rotje, compleet met aansteker er bij. Kortom...alles was van topniveau!

Het grote aantal toeschouwers (voor de deelnemers een extra waardering en daarmee een gezellige drukte) mocht na de jurering ook volop proeven en hun oordeel geven. Zij gaven een cijfer voor de originaliteit en de afwerking / verzorging. Meer dan 50 beoordelingen werden bij de dorpsraad ingeleverd, wat heel veel telwerk voor de organisatie opleverde!

Net op tijd waren de uitslagen bekend, met als resultaat:

Nr. 1: Anja van Diggelen, die de Heel Hèmert Bakt trofee kreeg en bovendien 1 minuut lang gratis mocht winkelen in de schitterend nieuwe COOP van Arie van der Vliet.

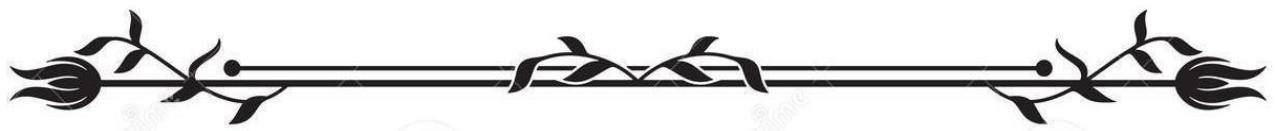
Nr. 2: Esmee Kreling, de jongste deelnemer! ontving een waardebon van € 50,00.

Nr. 3: Joanne Verheij, kreeg een waardebon van € 25,00.

De publieksprijs, € 50,00 te besteden bij de COOP, ging naar Corry Oomen, die overigens met slechts een half punt verschil Nr. 4 zou zijn geworden.

Tot slot complimenten aan iedereen die er aan meegewerkt heeft om er zo'n geslaagde zaterdagmiddag van te maken....het is zeker voor herhaling vatbaar!!

Voor herstel en reparatie van uw kleding.

Corry Oomen

Nieuwstraat 1

Nederhemert

Telefoon: 0418-552328

Mobiel: 06-83073114

VAN DEN OEVER
INTERN TRANSPORT

info@heftruck-handel.nl
www.heftruck-handel.nl

Van 'Slagerij Oomen' naar 'Oomen Uw slager'

Kees Oomen draagt het stokje over aan zijn dochter en schoonzoon

Begin maart heeft Kees de slagerij officieel overgedragen aan zijn schoonzoon en dochter Gerrit en Carola.

Kees is opgegroeid in een slagersfamilie en heeft altijd met hart en ziel het slagersvak uitgevoerd.

Hij heeft van jongs af aan zijn vader geholpen en is na de middelbare school de 5-jarige opleiding aan de Slagers Vakschool in Utrecht gaan volgen.

Kees zijn opa is als slager begonnen aan Molenstraat 55a. Daarna is Jan (vader van Kees) daarmee door gegaan en is opa samen met Gijs (een broer van Jan) aan Molenstraat 23 gaan boeren.

Jan had deze boerderij gekocht en is later naar dit pand verhuisd om hier de slagerij en winkel te vestigen.

Kees en Jannie zijn in 1975 getrouwd en toen in dit huis gaan wonen. De eerste 3 jaar hebben ze nog in het oude pand gewerkt, maar daarna hebben ze de slagerij grondig verbouwd. De winkel werd meer de tuin in gebouwd, het werd betegeld en de slagerij werd verbouwd.

Alles voldeed weer aan de toen geldende eisen, echter 3 jaar later veranderde de regelgeving weer en moesten er weer een aantal grondige aanpassingen gedaan worden om te mogen blijven slachten.

Zo werden er kunststof kozijnen geplaatst, een slachtput en bloedput gemaakt. Dit alles weer volgens de toen geldende regelgeving.

Kees heeft tot 2001 zelf geslacht, maar door de BSE uitbraak en de daaropvolgende strenge regelgeving is hij hier uiteindelijk mee gestopt. Er kwamen zoveel kosten en regeltjes bij, dat het niet vol te houden was. Dit is Kees zeer aan het hart gegaan. Hij vond het altijd de kern van zijn vak om zelf een mooi beest te kopen en dat thuis op stal te zetten totdat er geslacht ging worden. Het zoeken, keuren en bekijken van het vee voor het mooiste en malste stukje vlees en daarna het slachten en bewerken was in zijn ogen het vak van de slager.

Jannie heeft naast haar gezin en huishouden altijd meegeholpen in de slagerij. Vaak achter de schermen, maar ook achter de toonbank. Kees en Jannie hebben 7 dochters en een zoon. Dirkjan, de jongste van het gezin, zit ook

in het vak en heeft duidelijk de liefde van zijn vader voor het slachten en uitbenen overgenomen. Hij heeft de Slagers Vakopleiding gevolgd en ook al een paar jaar meegewerkt in de slagerij bij zijn vader.

Aangezien Kees en Jannie na ruim 45 jaar werken toe waren aan een beetje meer rust en vrijheid, werden er plannen gesmeed om af te bouwen en van lieverlee te stoppen.

Gerrit heeft in 2016 de overstap van Bakker naar Slager gemaakt en is bij Kees in de zaak komen werken. Gerrit is gepassioneerd geraakt voor het vak en verloor zijn hart aan de winkel en het contact met de klanten. Na drie jaar deed de kans zich voor om de slagerij over te nemen. Hier zijn Gerrit en Carola vol enthousiasme mee aan de slag gegaan. Dit resulteerde in een prachtig plan en een mooie samenwerking met Uw Slager en Meat & Meals. Hiermee kwam de daadwerkelijke overname in zicht en kunnen Kees en Jannie daadwerkelijk een stapje terug doen en meer tijd vrijmaken voor hun kinderen, kleinkinderen en hobby's.

Kees en Jannie wonen nu tijdelijk in de Nijverheidsstraat, maar hopen in augustus terug te keren naar Molenstraat 23. Zij gaan dan wonen in de aanleunwoning, die gemaakt was voor Kees zijn ouders. Zoon Dirk-Jan woont nog thuis, maar hoopt in juli te gaan trouwen en gaat wonen in de Molendwarsstraat. Wanneer Kees zin heeft kan hij Gerrit altijd helpen als dat nodig is, maar zeker is dat ze toe zijn aan een stapje terug en willen gaan genieten van hun vrije tijd.

Kees heeft in het verleden een zalmschouw gemaakt en vertoeft dan ook graag op de Maas om te vissen of om een rondje te varen. Ook gaat hij graag met zijn wielrenfiets op pad. Jannie wandelt graag met de honden Luna en Noortje en zoekt graag de gezelligheid op bij haar kinderen en kleinkinderen.

We zijn blij, dat de slagerij behouden blijft voor ons dorp en wensen Kees en Jannie een goede gezondheid en het allerbeste toe voor de toekomst.

Willemien Hobo - Rooijens

Waken bij een abortuskliniek

Er is Hulp

Er is Hulp, de hulpverleningsafdeling van stichting *Schreeuw om Leven*, verleent hulp aan meiden en vrouwen die ongewenst zwanger zijn of problemen hebben bij de verwerking van hun abortus. De hulpverlening begeleidt een vrouw tijdens een moeilijke periode in haar leven.

Er is Hulp heeft een aantal betaalde krachten maar maakt veelvuldig gebruik van vrijwilligers. Vrijwilligers bij *Schreeuw om Leven* bestaan uit buddy's, wakers en beursmedewerkers. Verder zijn er ook vrijwillige hulpverleners, kantoorvrijwilligers, sprekers en werkgroepen die jaarlijks een bus organiseren naar de Mars voor het Leven in december in Den Haag.

Jenita Vervoorn (22) en Diane van der Vliet (28) zijn twee vrijwilligers die zich inzetten voor deze organisatie.

'Waken'

Jenita

Een aantal jaar terug was hier in het kerkgebouw van Nederhemert een thema-avond van *Schreeuw om Leven*. Kees en Annemieke van Helden (directie van *Schreeuw om Leven*) kwamen wat vertellen over abortus en het werk wat zij doen met de organisatie 'Schreeuw om Leven' en de daarbij horende hulporganisatie 'Er is Hulp'. Ook was Diane er die avond om wat te vertellen over het waken bij de kliniek in Eindhoven. Het onrecht van abortus had me altijd al aangegrepen, maar deze avond heeft me er nog meer bij stilgezet en heeft ervoor gezorgd dat ik een keer met Diane ben meegegaan naar Eindhoven. Sindsdien ben ik ook deel geworden van de 'wakersgroep' in deze regio. Ik merk dat het in combinatie met toen school, en nu werk, soms lastig is om een moment te vinden waarop ik kan gaan, maar ik probeer het wel regelmatig te doen.

Het waken bij de kliniek houdt in dat we met z'n tweeën een ochtend voor de kliniek staan. We beginnen met gebed voor de vrouwen die

die ochtend de kliniek bezoeken, hun ongeboren kinderen en de medewerkers van de kliniek. We staan een aantal uur voor de kliniek en proberen (hoe gebrekkig het soms ook is) contact te krijgen met de vrouwen die de kliniek bezoeken. Soms ontstaat er een gesprek, soms kunnen we alleen een foldertje aanreiken of wil iemand geen contact. Toch is het opvallend dat veel vrouwen wel openstaan voor een (kort) gesprek en voor het aannemen van informatiefoldertjes, waarin ook contactgegevens staan van 'Er is Hulp'. Wat het waken daadwerkelijk uitwerkt, weten we vaak niet. Dat proberen we dan ook over te laten aan God, door na afloop te bidden voor de vrouwen die we hebben gesproken. In het voorjaar hebben we een gesprek gevoerd met een jonge, Islamitische vrouw die om verschillende redenen twijfelde over haar zwangerschap en daarom een afspraak bij de kliniek had gemaakt. We hebben contactgegevens met haar uitgewisseld en geregeld contact gehouden (taken van de buddy) over hoe het met haar ging, ze bevond zich in een erg lastige situatie. Zij heeft uiteindelijk toch gekozen voor het leven van haar kindje. Een paar maanden terug is ze bevallen en kregen we een foto van haar prachtige kindje. Dan stroomt je hart echt over van dankbaarheid en is er weer motivatie om door te gaan met dit werk.

Diane

Voorafgaand aan het waken hebben we een meldingsplicht. Per gemeente is dit verschillend geregeld. In Eindhoven is het zo dat we per mail de politie op de hoogte brengen van ons voornemen om te gaan waken. Het is fijn dat de contacten tot op heden goed zijn geweest.

Er komt regelmatig weerstand vanuit de kliniek. Ze vinden het vervelend dat wij daar maandelijks staan. Verschillende keren is de politie gebeld en ook gekomen. Echter weten alle partijen wat de regels zijn en hier wordt dan ook naar gehandeld.

Ook in Den Bosch is vorig jaar een kliniek geopend en is het voornemen om op korte termijn te starten met waken.

Het waken brengt altijd een bepaalde spanning met zich mee. Het is soms moeilijk om in contact te komen met de vrouwen. Maar we staan daar niet voor onszelf. We zijn daar voor die vrouwen die het moeilijk hebben, die een luisterend oor nodig hebben, die hulp willen accepteren. Veel vrouwen wijzen een gesprek af maar wat hebben we ook al veel gesprekken mogen hebben. De situaties zijn vaak complex en een combinatie van meerdere factoren. Financiën spelen vaak een rol, of woonruimte. Maar ook leeftijd, of een nog niet voltooide opleiding, een instabiele relatie, er nog niet klaar voor zijn, een 'voltooid gezin'. Het is hartverscheurend wat de vrouwen weerhoudt om hun kindje in wording of soms al complete kindje niet groter te laten groeien zodat het nooit het levenslicht zal zien. Maar we zijn er niet om de vrouwen te veroordelen. We respecteren de keuze die ze maken. We hopen die vrouwen te ontmoeten die open staan voor hulp die we hen kunnen bieden. Landelijk genomen komt het maandelijks voor dat een vrouw afziet van abortus na een ontmoeting met een waker bij de abortuskliniek. Ontzettend dankbaar zijn we dat we dat zelf ook meerdere keren mochten meemaken. Het geeft de energie om er mee door te gaan.

(Het waken is begin dit jaar zeer negatief in het nieuws gebracht. Om een goed beeld en een eerlijke visie te vormen is het goed om op de website van Schreeuw om Leven de reactie te lezen die hierop is gegeven en waartoe ze de kans niet hebben kregen in de uitzending.)

Buddy

Een buddy is een 'maatje' waaraan de zwangere vrouw gekoppeld wordt nadat zij heeft besloten voor het leven van haar kindje te kiezen maar ook vaak aan de periode daaraan voorafgaand. Dit is altijd in samenwerking met een professionele hulpverlener op kantoor, een soort back-up.

De buddy biedt een luisterend oor en denkt en helpt mee bij praktische zaken.

De eerste keer was ik buddy van een buitenlandse vrouw, woonachtig in een AZC.

Bij haar was een spiraaltje geplaatst onder uit te sluiten of ze zwanger was. Dit is medisch gezien erg nalatig. Ik ontmoette haar bij de abortuskliniek. Nadat duidelijk werd dat haar kindje al 10 weken oud was besloot ze het kindje te houden. In Limburg ben ik met haar naar het ziekenhuis geweest toen ze bloedverlies had, vroeg in haar zwangerschap. Daar leek alles goed te zijn. Een aantal weken later eindigde de zwangerschap alsnog in een miskraam omdat het (hormoon) spiraaltje in de placenta zat gegroeid.

Dat was heftig, je ervaart haar verdriet deels zelf. Heel mooi was dat we haar blij konden maken met een grote doos met kleertjes voor hun nog geen 1-jarig dochttertje, mede ingezameld door vrienden en bekenden.

Bij de andere twee keren dat ik buddy was werden prachtige jongetjes geboren. De laatste keer deed ik dit samen met Jenita. Wat Jenita schrijft, sluit ik helemaal bij aan. Het is heel mooi dat mee te mogen maken. Deze jonge vrouw vertelde ons dat wij een deel van haar levensreis zijn geworden.

Sponsorplan

Schreeuw om Leven heeft een sponsorplan ontwikkeld, waarbij de vrouw met een jaar lang wordt geholpen met behoeften voor moeder en kind. Om zo een goede start te kunnen maken. Tijdens het eerste jaar kijken hulpverleners samen met de vrouw en de aangestelde buddy vooruit op de tijd daarna. Een proef met het plan begin november 2016 heeft ervoor gezorgd dat direct al een afspraak voor de abortus werd afgezegd.

Het is niet de bedoeling om vrouwen geld te geven maar de buddy koopt in overleg de benodigde materialen in. De mensen die het sponsorplan mogelijk maken storten een bedrag ter waarde van een pakket of meerdere via online doneren.

Mars voor het Leven

Jaarlijks vindt de Mars voor het Leven in Den Haag plaats. Ook vanuit Nederhemert was er de afgelopen twee jaar de mogelijkheid om gezamenlijk per bus naar Den Haag te reizen. De laatste keer waren er minder deelnemers dan we gehoopt hadden en waren er nog lege plaatsen in de bus. Dit jaar hopen we vooraf te inventariseren hoeveel mensen hier gebruik van willen maken. Er zal hier tzt weer aandacht aan besteed worden, dmv posters en een

oproep in deze dorpskrant. Houd dit in de gaten. Dit jaar zal de Mars voor het Leven gehouden worden op DV 14 december. Dus de datum kunt u vast reserveren in uw agenda ☺.

Vanaf deze plaats willen we nogmaals de plaatselijke sponsors hartelijk danken die dit mede mogelijk hebben gemaakt.

Oproep

Op dit moment zijn we met een groepje van zo'n 3-4 wakers. We merken dat dat weinig is en dat we vaker zouden willen gaan dan mogelijk is. Daarom zijn we op zoek naar vrouwen die ons eventueel zouden willen versterken. Als je hierover na denkt of meer informatie wil hebben, voel je dan vrij om contact op te nemen! Je kunt bellen en appen naar Jenita, 06-11205162 of Diane, 0620371776. Het is altijd mogelijk om een keer een ochtend mee te gaan en te ervaren hoe het is!

Leef.

Wilt u op de hoogte gehouden worden omtrent alle ontwikkelingen op het gebied van abortus en het werk van Schreeuw om Leven? Vraag dan het gratis magazine 'Leef' aan. Deze verschijnt iedere twee maanden. Schreeuwomleven.nl/magazine

Jenita Vervoorn en Diane van der Vliet

40 jaar getrouwd

Dirk en Willemien Hobo waren 40 jaar getrouwd.

Winter, ook in Nederhemert, maar ik heb op vrijdagmorgen 1 februari een afspraak en moet naar Molenstraat 69 toe. Ik ga op de fiets, goed uitkijken want overal sneeuw en het is glad. Veilig binnen gekomen bij Dirk Hobo (66) en Willemien Hobo- Rooijens (63) die vorige maand 27 december 40 jaar getrouwd waren en die alweer 12 jaar op het landgoed wonen. Als ik binnenkom heeft Willemien de koffie al aan staan en ook Dirk was gelukkig thuis, drukdoende met zijn telefoon. Hij is altijd nog actief bezig met van alles.

Dirk Hobo, zoon van Dick en Piet Hobo, de oudere inwoners hebben deze mensen nog goed gekend. Willemien is een dochter van Krijn en Willie Rooijens en is geboren in Wellseind. Daar kom ik straks op terug in dit artikel. Dirk en Willemien leerden elkaar kennen in het veerhuis aan de dijk. Willemien is namelijk familie van Sjaan van Genderen die met Wout was getrouwd en die beheerden was het veerhuis en Wout was in die tijd ook de veerman. Maar Wout kwam in het ziekenhuis te liggen en Willemien en Marian van Drunen, die later met Hans van der Meijden is getrouwd, gingen Sjaan helpen in het café. Dirk ging altijd met een vast groepje biljarten in het veerhuis en zo is de liefde ontstaan aan de waterkant bij het veer. Dirk ging na zijn schooltijd op de HTS bij zijn vader in de zaak werken. Dick Hobo was toentertijd helemaal op de kassenbouw gericht en Dirk ging mee helpen als voorman. Dat heeft hij 2 jaar gedaan. Toen Dick Hobo in 1978 ziek werd heeft Dirk de leiding over genomen van zijn vader. Hij ging verder in de kassenbouw. Geen huizenbouw of verbouwingen want daar hadden Jap Hobo en Henk Verlouw de leiding in.

De eerste jaren gingen prima in de kassenbouw want Hobo kassenbouw leverde wat goeds af en vertelt Dirk: 'Het moest goed zijn, anders waren wij niet tevreden'. In de jaren 90 was er al een kleine crisis, ook in de kassenbouw. Financieringen rondkrijgen duurde veel langer dan de bouw van een kas. In 2006 werd besloten te stoppen met de kassenbouw. In 2010 kwam er weer meer vraag naar aparte glasconstructies, die kassenbouwers niet konden en wilden maken omdat dat te bewerkelijk was. Maar Hobo wilde het wel, dus stortte Dirk zich op dat werk. Maar ook het bouwen van kassen kwam nog weleens voor want klanten van de "oude stempel" wilden persé dat Hobo de kassen voor hen bouwde.

Dirk is een actief baasje, is altijd bezig, ondanks lichamelijk klachten. Hij vertelde mij dat hij op 28 november vorig jaar met pensioen gegaan is en drie dagen van november nog pensioen kreeg uitbetaald. Als hobby heeft hij knutselen en rijden in oudere auto's. Ook gaat hij graag naar autosport evenementen. Skiën is ook een hobby van hem als hij met de familie op wintersport gaat. Ook (berg)wandelen doet hij ook graag.

Dirk vertelt mij dat hij niks met dieren heeft, maar de hond van zijn zoon Derk, die altijd op kantoor is bij zijn baasje, is ook het maatje geworden van Dirk. De hond is altijd blij als Dirk het kantoor binnen komt.

Willemien is geboren in Wellseind, in het oude huis van Hannes Mans de bakker. Ze was 3 jaar toen ze met haar ouders verhuisde naar Oosterhout. Haar vader was beroepsmilitair en ze heeft daar 20 jaar met haar ouders gewoond, voordat ze trouwde met Dirk. Ze gingen wonen in het huis aan de Molenstraat 26, bij het bedrijf. Willemien skiet ook graag en wandelt en leest graag een mooi boek. Ze is nog actief bezig als vrijwilliger bij de Dorpsraad en zit in de redactie van deze dorpskrant. Ook is ze actief bezig binnen 'De Samaritaan', een stichting die een hospice willen bouwen in de gemeente Zaltbommel. Jaren geleden was Willemien ook actief op de scholen (toen waren er even twee scholen) in Nederhemert. Willemien doet nog heel graag vrijwilligerswerk, ondanks haar gezondheid, want dat laat ook wel eens te wensen over. Ze is altijd bezig voor iedereen. Ook Gerrit Hobo komt geregeld op bezoek. Als er wat met Gerrit

aan de hand is staan Willemien en ook Dirk voor hem klaar, evenals zijn verdere familie. Fijn dat je zoiets nog tegenkomt in deze tijd.

Ze hebben de trouwdag zelf met kinderen en kleinkinderen in de sneeuw gevierd en op zaterdag 5 januari werd het feest gehouden op hun landgoed aan de Molenstraat, Dirk en Willemien, 40 jaar getrouwd. Dirk kreeg AOW en Willemien was eerder al 40 jaar werkzaam bij bedrijf Hobo.

Wij ronden het gesprek in de huiskamer af, want de bus staat al klaar. Dirk moet nodig weg en Willemien heeft een afspraak. Het leven gaat door, ook bij dit echtpaar. Ik stap weer op de fiets. Dirk waarschuwt mij nog even voor de spekgladde brug bij hun huis. Het is gestopt met sneeuwen maar de wegen zijn nog spiegelglad.

Dirk Brugmans

50 jaar getrouwd

Aart en Betsa van Aalst waren 50 jaar getrouwd

Op een mistige vrijdagmiddag tussen kerst en nieuwjaar ga ik op bezoek bij Aart van Aalst (74) en Betsa van Aalst - van de Werken (77) die aan de Kapelstraat 14 wonen. Dat echtpaar was donderdag 20 december 2018, 50 jaar getrouwd. Wij gaan eerst maar een mooie foto maken bij hun huis, maar gaan gauw naar binnen want het is koud die middag. Aart en Betsa hebben elkaar 'op straat' leren kennen, vertellen ze mij, daar is de liefde tussen hen ontstaan. Ze kregen echte verkering en trouwden in 1968 op het

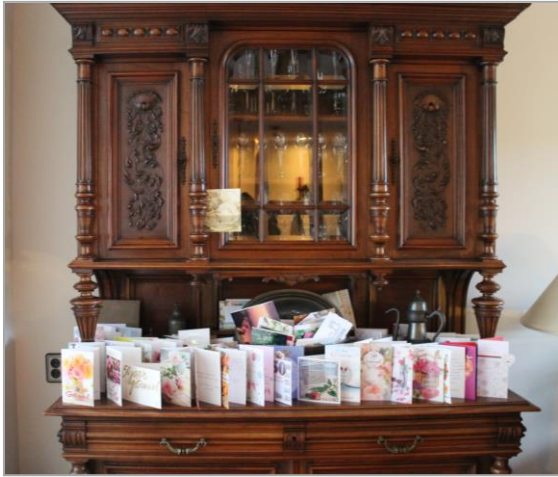
Aart en Betsa hebben twee dochters, Evelyne en Johnne-Marie. Die trouwden met Adrie van Wijk en Johan van Loon. Ze hebben ook 5 kleinkinderen: Isabelle, Aaron en Ruben en Noah en Valerie. Die nogal eens keer binnen wandelen, wat opa en oma fijn vinden.

Toen Aart en Betsa getrouwd zijn, gingen ze wonen in het huis aan de Kapelstraat waar ze nog steeds met plezier wonen. Ze kochten het huis van Gerrit Doruiter, een zoon van Jaap Doruiter. In al die jaren is het huis veel groter geworden en ook de laatste jaren helemaal gerenoveerd en aangepast. Aart en Betsa hopen dat ze daardoor lang thuis kunnen

voormalige gemeentehuis van Kerkwijk door de toenmalige gemeentesecretaris Schrievers. Het feest werd gehouden in het dorps huis. Jenneke Smits was toen beheerster van het dorps huis. Maar in die periode werkte Betsa ook als serveerster bij Jenneke in het dorps huis en dat heeft ze heel lang gedaan.

wonen bij het ouder worden. Aart heeft in de verbouwing en alle aanpassingen een groot aandeel gehad en werkte hier vele uren aan. De woning van het echtpaar staat recht tegenover de pastorie van de Herstelde Hervormde gemeente van Nederhemert. Aart weet te vertellen dat Ds. G. Veldjesgraaf al

was vertrokken naar Wouterswoude en dat Ds. J. van Vliet al in de pastorie woonde. In al die tijd hebben er 7 predikantsgezinnen gewoond en met de kinderen van de families Budding en Veldman hebben hun kinderen veel gespeeld. Met met enkele kinderen Budding hebben ze nog steeds contact.

Aart was altijd werkzaam in de elektro bij verschillende bedrijven. Eerst bij AMP in Den Bosch, dat was een Amerikaans bedrijf. Later in Den Haag bij Philips elektrologica en ook bij Grenco koelsystemen in Den Bosch. Dat was allemaal tekenwerk. Maar Aart zocht eigenlijk werk in een buitendienst. De eerste werkgever toen was Ahrend-systemen in Hilversum. Daar werkte hij van 1970 tot 1986. Toen nog twee jaar bij Cosmo in Brussel. Bij Interflex in Vianen werkte hij 21 jaar en kreeg in 2009 pensioen. Maar hij bleef toch nog zes jaar werken bij dat bedrijf. In die tijd kreeg hij een herseninfarct waar hij gelukkig goed van hersteld is, maar zijn werkzaamheden bij dat bedrijf stopten toen. Aart is precies in zijn werk en alles thuis bij hem ziet er mooi uit.

Hobby's vindt Aart maar een vreemd woord, maar hij werkt met plezier in zijn groentetuin. Maar dat ziet hij niet als hobby.

Betsa maakt van hun eigen vruchten veel sap en vruchten voor in de bowl. Ook voor de kinderen hoor! Ze maakt ook veel appelmoes van de eigen fruitbomen, die Aart graag heeft. Ook de kleinkinderen zijn dol op het sap en oma's appelmoes. Ze doet ook veel groenten uit eigen tuin in de diepvries voor de winter, een echte hobby van Betsa. Aart maakt ook zijn eigen jam.

Betsa heeft bij Jan Pieter en Leny Vos gewerkt en later in de winkel van Gerrit Doruiter in Den Bosch. Zij is meer dan 25 jaar bestuurslid

geweest van Veilig Verkeer Nederland, afdeling Nederhemert. Ook heeft ze vele jaren bejaardenwerk gedaan in ons dorp.

Vakanties naar andere landen daar houden Aart en Betsa wel van. Dit hebben ze jarenlang gedaan. Eerst met de kinderen en later ook met de kleinkinderen.

Wethouder G. van Leeuwen kwam het echtpaar namens de gemeente Zaltbommel feliciteren en bood hun een kopie van de huwelijksakte aan van 1968 en ze kregen ook nog een mooie glazen pot met inscriptie van de gemeente Zaltbommel. Op hun gedenkdag, 20 december, kwamen hun twee dochters 's morgens met een uitgebreid ontbijt en hebben ze met hun vieren, zoals het jaren geleden was, hiervan genoten.

Vrijdagavond 21 december was er een receptie in dorpshuis de Gaarde waar veel familie, kennissen en vrienden hen kwamen feliciteren. Dat inwoners uit Nederhemert en daar buiten Aart en Bets niet hebben vergeten was te zien aan het aantal kaarten (zie foto) die ze gekregen hebben, wel 170 stuks.

Het waren mooie dagen voor het echtpaar waar ze met plezier op terug kunnen kijken.

Dirk Brugmans

50 jaar getrouwd

Julius en Marrigje Vos waren 50 jaar getrouwd

Ik ga op bezoek bij Julius (77) en Marrigje (74) Vos-van Wijk die wonen aan de Molenstraat 18a. Op woensdag 12 december waren zij 50 jaar getrouwd, een mijlpaal in hun leven. Een week later maken wij een foto en schrijven een artikel voor de dorpskrant, want die lezen Julius en Marrigje, van begin tot het einde, helemaal uit.

Als ik binnen kom is Marrigje aan het koffie zetten en Julius zit rustig in zijn heerlijke stoel, wachtend op de dingen die komen gaan. Burgemeester P. Rehwinkel was op 12 december ook al geweest. Namens de gemeente bood hij het echtpaar een kopie aan van de trouwakte

van 12-12-1968 en ook een mooie glazen stulp met inscriptie van de gemeente Zaltbommel. Het echtpaar was lovend over de burgemeester: 'Wat een aardige goede man', vertelt Marrigje, 'jammer dat hij weg gaat, zet dat maar bij het verhaal Dirk', zei Marrigje. Hoe is nu de liefde ontstaan tussen Julius en Marrigje? Dat was ongeveer de eerste vraag die ik hen stelde. Nou dat ging zo.... Vroeger stond er een rijdende frietkar van Han Oomen bij het huis van Bernard en Ditje, waar nu van

Diggelen en van de Wetering wonen aan de Molenstraat. Bij die frietkar is de liefde ontstaan tussen het echtpaar. Marrigje ging voor Piet en Lena van Wijk friet halen aan de frietkar, maar Julius stond daar ook. Even kletsen, een eindje wandelen, de eerste contacten waren gelegd. Na de kennismaking

met de friet naar Piet en Lena. Die snapten er niks van dat de friet koud geworden was, maar Marrigje snapte dat wel!

In 1968 trouwde het echtpaar op het toenmalige gemeentehuis van Kerkwijk door

gemeentesecretaris H. Schrievers. Marrigje kan zich die dag nog goed herinneren vertelde ze: 'Er lag sneeuw en in de avond ging het flink misten. En de Molenstraat lag gedeeltelijk open, want er werd riolering aangelegd'.

De eerste drie maanden van hun huwelijk woonde het echtpaar bij Marrigje thuis aan de Maasdijk, bij Elias en Jen van Wijk. De reden was dat hun huis aan de Maasdijk, wat nu de Watervogel heet, niet klaar was. Want dat moest verbouwd worden. Die dijkwoning was gekocht van Gijs en Lies Oomen. 'Drie jaren hebben wij daar gewoond', vertelt Julius. Maar

de ouders van Julius werden ook ouder en hadden hulp nodig. Daarom zijn Julius en Marrigje daar gaan wonen. Het huis, waar ze nu nog wonen, was groot genoeg. Het echtpaar heeft twee kinderen en zes kleinkinderen. Hun zoon Adriaan is getrouwd met Klaasje en die wonen in Nederhemert en ze hebben drie kinderen. Hun andere zoon, Elias, is getrouwd met Agnes en woont in Veen. Die hebben ook drie kinderen.

Toen Julius van school kwam heeft hij thuis op het land gewerkt, eigenlijk met tegenzin want hij wilde graag chauffeur worden. Maar Julius moest toen al gauw onder militaire dienst. En na de dienstdienst werd hij chauffeur bij Bouwbedrijf Hobo. Daar ging hij zand en grind rijden met een kiepwagen. In die tijd begon Hobo ook met de kassenbouw en was er veel te rijden voor Julius. 'Ik heb 20 jaar bij Hobo gewerkt', vertelt hij, 'daarna ben ik bij taxibedrijf L. van Wijk gaan rijden. Schoolkinderen vervoeren naar scholen in Utrecht, Ede en Gorinchem'. Met zijn 65^e jaar ging hij met pensioen.

Pony's houden is een grote hobby van Julius. Van kleins af aan heeft hij pony's gehad. Nu heeft hij er nog 5 die in een weiland lopen.

Hij werkt graag in de moestuin om wat eigen groentes te kweken. Verder veel lezen. 'Geen boeken', vertelt Julius, 'maar wel de Boerderij en 's morgens het Brabants Dagblad en 's avonds het Reformatorisch Dagblad.

Marrigje heeft bij de toenmalige bakkerij Doruiter gewerkt en bracht met Leen van Wijk brood bij klanten in ons dorp. Ook hielp ze mee om bokkenpootjes in te pakken.

Maar Marrigje was ook werkzaam in de eetzaal van het oude Protestante Ziekenhuis in Den Bosch, waar ze de tafels klaar maakte als de directie en de verpleegsters kwamen eten. Ook heeft ze vier jaar gewerkt bij haar zwager in Eindhoven. Die had een kruidenierswinkel en een groentezaak. Marrigje bleef dan van maandag tot vrijdag in Eindhoven en had er kost en inwoning bij. Hobby's heeft ze ook: ze naait graag kleding. Ze heeft voor Elias en Toos van Wijk, die jaren geleden een stoffenwinkel hadden, kinderkleding gemaakt. Verder puzzelt ze graag en houdt van kaarten knippen. Bij de jaarlijkse Adullam-verkoping voor de gehandicapten staat Marrigje ook in een kraam. Ook posten bij Veilig Verkeer tijdens het praktijkexamen op de fiets van

groep 8 van de Christelijk basisschool de Wegwijzer. Tijdens begrafenissen in Nederhemert helpt Marrigje al 49 jaar mee om koffie en thee te schenken voor verschillende begrafenisondernemers.

Op zaterdagmiddag en -avond, 15 december, werd het feest gevierd in de 'Open hof' in Heusden, bij Ton en Nel. Familie, vrienden en bekenden kwamen het gouden echtpaar feliciteren en ook vele neven en nichten. De neven en nichten van de familie van Wijk (de kant van Marrigje) hadden een bloemetje bij zich met een leuk kaartje er aan (zie foto) waarop felicitaties en bedankjes stonden, tot zelfs gedichten toe. Julius en Marrigje kunnen terugzien op een paar mooie dagen.

Dirk Brugmans

20 vragen aan....

1. Naam: Peter van Wijk
2. Adres: Pinksterbloemstraat 4 Nederhemert
3. Geboorteplaats en datum: Nederhemert op 25-01-1968
4. Beroep/opleiding en waarom doe je dit?
Opleiding: LTS/hout. Beroep: Procesoperator en waarom:
Door verschillende baantjes en overnames bij Hak terecht gekomen.
Een goede werkgever.
5. Relatie: Getrouwd met Rianne en vader van Marit en Judi
6. Hobby's: Eten koken, hout zagen en hakken voor mijn houtkachel,
darten in de schuur en nieuws volgen
7. Liefelingsmuziek: Vele soorten instrumentaal zoals soundtracks
(tegenwoordig dan)
8. Favoriete lectuur/boeken/film/serie: Verschillende soorten kranten
en apps met nieuws zoals BD app.
9. Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan:
Hardlopen en tafeltennis voor de ontspanning, de derde helft en de BMI
10. Liefelingseten:
Van groente tot pizza en van chinees tot vis,
maar het lekkerste is een broodje shoarma
11. Waar ben je trots op in je leven:
Trots??? een gevaarlijk woord.....
maar als ik toch trots moet zijn, dan is dat op de mensen
die de laatste tijd veel voor ons minder wordende moeder
hebben gedaan en nog steeds doen.
12. Mooiste/leukste vakantieplek: Van der Valk hotel in Duitsland
13. Heb je ergens spijt van: Van heel veel, maar daar is dit A4tje te klein voor
14. Wie bewonder je het meest en waarom:
Mantelzorgers en vrijwilligers, maar vooral de brandweer die overal
naar toe moet en zonder vrijwilligers geen verenigingsleven!
15. Leukste jeugdherinnering: Achteraf toch mijn diensttijd
16. Wie wil je ooit nog eens ontmoeten: Sommige jongens uit mijn diensttijd
die ik nu niet meer gevonden krijg
17. Waar voel je je het meest bij betrokken: Natuurlijk mijn eigen huishouden,
maar ook sommige dingen van politiek, school, kerk en werk
18. Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn:
Hondenpoep op straat (vreselijk) en goede trottoirs voor ouderen.
19. Wat vind je het leukste aan Nederhemert: Dat we rustig en in vrijheid hier wonen
20. Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen:
(we gaan van een tiener, naar een 20'er, naar een 30'er enz enz.)

Wiena Verheij (Ormelingstraat 9)

Speeltuin Nederhemert

Blijft de Eilandse Speeltuin open?

"Het gonst de laatste tijd van de geruchten." Zo begint de Facebookpagina van de Eilandse Speeltuin. Uitbater Richard Kastelijn vertelt samen met zijn echtgenote Frencie wat er waar is van al die geruchten. De Speeltuin zou verkocht zijn, zou zelfs gesloten worden. De brief gaat verder met: "We kunnen de geruchten inmiddels deels bevestigen. De Speeltuin is inderdaad verkocht en wel aan de familie van Wassenaer, die al eigenaar was van de grond. De speeltuin gaat natuurlijk niet verdwijnen maar gaat gewoon door, zij het met een nieuwe uitbater. Het is de bedoeling om begin april weer open te gaan. Mijn familie (grootouders, ouders en wijzelf) hebben de Speeltuin vanaf 1934 beheerd en gemaakt tot wat het nu is. Wij zijn hier enorm trots op maar beseffen maar al te goed dat we dit niet hadden kunnen doen zonder de steun van de vele, vele gasten die ons al die jaren gesteund en vaak bezocht hebben, waarvoor onze dank! Wij, mijn vrouw en ik, hebben ervoor gekozen om te stoppen met de Speeltuin en ons leven anders in te richten. Onze dank is groot voor alle bezoeken van onze gasten, gezelligheid en steun!!"

Naschrift

Uiteraard hebben we namens de Dorpskrant contact gezocht met Richard en Frencie maar ook met de familie Van Wassenaer. Komt de Speeltuin echt in andere handen? Ja dus, want de feiten zijn niet te ontkennen. Nadat de opa van Richard (Bas Boere) in 1934 van de reeds bestaande trekpleister een echte speeltuin maakte, bouwde hij voort op de Theetuin waarover het Nieuwsblad reeds in 1915 spreekt. De opvolgers van Bas Boere werden zijn dochter Betsie en haar man Jan Kastelijn. Zoon Richard nam tientallen jaren later bijna geruisloos het roer over van zijn ouders. Nu de Speeltuin verkocht is, komt het geheel na 85 jaar in andere handen. Door een grondruil met Staatsbosbeheer werd de familie Van Wassenaer nog niet zo lang geleden eigenaar van ook het terrein van de Speeltuin; die familie kocht voorts de opstallen en inboedel. In de volgende Dorpskrant laten we de komende en gaande uitbater(s) aan het woord en horen we mogelijk van de familie Van Wassenaer wat de plannen zijn rondom wederopbouw voor de lange termijn van hun familielandgoed op 't Eiland.

Henk Poelakker

Column Jan van Wijk

Van Wijk in tweevoud

Het kan natuurlijk niet uitblijven: Ondergetekende moet ook eens iets over zijn eigen familie vertellen. Maar de kop boven deze aflevering wekt wel enigszins bevreemding. Dat komt omdat er in Hemert twee families Van Wijk wonen die niets met elkaar hebben voor zover we kunnen nagaan. Mijn eigen tak stamt uit Wijk – hoe kan dat ook anders. De andere tak - die van Elis, Piet en Louwrien van Wijk (de vrouw van Rien Bracht) - stamt uit Aalburg. Tenminste als we afgaan op de oudste gegevens. Voor het gemak noem ik de tak van Elis en Piet: Van Wijk I en die van mijzelf: Van Wijk II.

Van Wijk I

Rond het jaar 1440 ziet in Aalburg een zekere Heymans van Wijck het levenslicht. Hij is de oudst bekende telg van deze familie. Let erop dat de achternaam dan nog de letter c in zich heeft. Die is er in de loop van de tijd uitgevallen, jammer eigenlijk want Van Wijck stáát veel meer dan Van Wijk zonder c.

In 1575 duikt voor het eerst de voornaam Gijsbert op: die is ook nu nog bekend in deze familie. Andere voornamen in de vroegere eeuwen zijn: Barend, Rochus en Willem. In de 18^e eeuw begint de voornaam Laurens/Lourens voor te komen. De vrouwelijke vorm Lourina komt later ook in zwang. De ouderen onder ons kennen Lourien nog wel als echtgenote van Rien Bracht, onze voormalige koster. En natuurlijk haar kleindochter Lourien, de oudste dochter van Gerrit en Marie Verheij-Bracht.

Sinds het jaar 1800 komt de voornaam Pieter in beeld in deze familie Van Wijk. Deze Pieter trouwt met een Hemertse vrouw: Elisabeth de Koning. Door zijn huwelijk verhuist Pieter naar Nederhemert en hij overlijdt te Kerkwijk. Waarschijnlijk omdat hij op zijn oude dag was ingetrokken bij een van zijn kinderen die in Kerkwijk was gaan wonen. De rest van deze

familie Van Wijk is in Aalburg en omstreken gebleven.

Pieter en zijn Elisabeth krijgen een zoon: Lourens. Deze krijgt ook weer een zoon: Pieter, in het jaar 1866. Volgens de gegevens van de burgerlijke stand is deze te Ammerzoden geboren: dat kan betekenen dat zijn ouders woonden aan de oostkant van de Kade die vroeger onder de gemeente Ammerzoden viel. Deze Pieter is de vader van Piet van Wijk, de vader van Marie, Wim, Piet, Karel en Ad, die de meesten van ons wel kennen of gekend hebben. Ad heeft het trouwens destijds wel een beetje ingewikkeld gemaakt door destijds met Sijda van Wijk te trouwen: een achternicht van mij. Er zijn trouwens wel meer dwarsverbindingen tussen de twee takken Van Wijk.

Van Wijk II

De zeer gewaardeerde lezers van onze dorpskrant zullen het mij niet kwalijk nemen dat ik wat langer uitweid over mijn eigen familie. Onze familie is in Hemert nu minder vertegenwoordigd dan Van Wijk I. Voor zover ik het heb kunnen bijhouden, is Gerrit van Wijk van het taxibedrijf nog zo ongeveer de enige mannelijke vertegenwoordiger van onze familie die in Hemert onze familienaam nog draagt, en zijn kinderen uiteraard. Want mijn oom Wouter, de broer van mijn vader, had twee zoons die in Berlikum en Den Dungen terecht zijn gekomen. De neven van mijn vader: Bert en Jan van Wijk, hadden alleen dochters. Maar Leen van Wijk (van de taxi) had als achterneef van mijn vader twee zoons: Gerrit en Gerard. Mijn oudoom Leen van Wijk en tante Bas (die van het winkeltje op Maasdijk 92) hadden nog een zoon Wouter, die naar Wijk is verhuisd. Uiteraard is onze familie verwant aan allerlei Hemertse families: Groeneveld, Bouman, Van Aalst, Van Ooijen, Van Heemskerk, Dekkers, Hobo en nog wel meer.

Zoals ik hierboven al vermeldde, stamt onze familie uit Wijk. De oudst bekende Van Wijk is

een zekere Jan van Wijk, die omstreeks 1400 werd geboren te Wijk. Verschillende telgen uit ons vroege voorgeslacht bekleedden bestuurlijke functies te Wijk: enkelen brachten het tot burgemeester van Wijk en eentje tot schout (hoofd van de politie) te Prinsenhage bij Breda. En verschillende mannen dienden als ambtsdrager de hervormde gemeente van Wijk.

In de loop der eeuwen komen er verschillende takken binnen de families. Zo ook in onze familie: in de 17e eeuw ontstaat een tak waarvan Jacob van Wijk van de Riemerstraat afstamt. Dus Jacob is héél in de verte nog familie van mij.

Hoe zijn onze Van Wijken in Hemert terechtgekomen? In 1788 verhuist Jan Wouterse (= zoon van Wouter) van Wijk met zijn vrouw Antje Termijn vanuit Wijk naar Hemert. Hij was metselaar van beroep zoals veel Van Wijken later. Misschien was er in Hemert meer werk voor hem? De baronnen uit de 19^e eeuw lieten nogal eens wat metselen: hetzij aan het kasteel of zij lieten andere woningen op het Eiland optrekken. De twee bovengenoemde neven van mijn vader: Bert (die aan het Molenpad woonde) en Jan (de vader van Basje en Sijda), waren eveneens werkzaam als metselaar. En de trap in de dijk bij het huis waar vroeger Dirk Wolfers en nu de familie Jan Oomen woont, is ook gemetseld door ene Jan van Wijk.

De voornaam 'Wouter' is een heel oude voornaam in onze familie. In 1710 komt hij voor het eerst voor. De bovengenoemde Jan Wouterse is de opa van mijn overgrootvader Wouter van Wijk. Deze 'oude opa' van mij woonde in een klein huis en lag op sterven en wist zich geborgen in Jezus Christus. Een dorpsgenoot kwam hem opzoeken en zei tegen hem: 'Waar je nu heengaat, Wout, is meer plek dan hier'. Waarop de aangesprokene antwoordde: 'Dat denk ik ook wel'. Een rijk geloofsgetuigenis in eenvoudige woorden!

Een andere vaak voorkomende voornaam binnen onze familie is: Leonardus, Leo en Leen. Die is afgeleid van Helena Buijs, een stammoeder uit de 18^e/19^e eeuw. Zij was de echtgenote van ook weer een Wouter van Wijk en zij werd geboren te Heerde. Haar vader heette Leendert, mogelijk is haar voornaam daarvan afgeleid. Haar voornaam leeft voort bij verschillende mannelijke nakomelingen: Leen

van Wijk en de oom van mijn vader (oom Leen) die dus met tante Bas het winkeltje had op Maasdijk 92 tegenover mijn ouderlijk huis op Maasdijk 13. Verder hebben en hadden we o.a. Leen Groeneveld, Leo de Putter, Leo van Ooijen en Leo van Wijk.

Ik noem allemaal mannen die vernoemd zijn naar Helena Buijs, maar er zijn ook vrouwen die haar naam gedragen hebben: Sijda van Wijk, die als tweede naam Leonarda had.

Wie behoorden er nog meer tot onze familie? Ik noem nog enkele mensen die meer bekend zijn bij de ouderen onder ons. Ik gebruik hier en daar bijnamen om zo ons geheugen gemakkelijker op te frissen. Het geven van bijnamen was trouwens vroeger heel gewoon, het was handig omdat er in een dorp soms meerdere mensen woonden met dezelfde voor- en achternaam. Het geven van bijnamen is een gebruik dat in onze 21^e eeuw nagenoeg is uitgestorven.

Adrianes van Wijk (Jas de Klits) woonde bij ons aan de dijk (op Maasdijk 88) met zijn vrouw Piet. Je kon naast hun huis altijd goed van de dijk af sleeën als er sneeuw lag. Via de trap in de dijk voor hun huis klommen we met onze slee dan weer naar boven de dijk op. Er is ooit eens een keer bijna een autobus naar beneden op hun huis gerold. Gelukkig bleef deze in een gat langs het asfalt hangen en werd hij behoedzaam weer op de dijk getakeld tot grote opluchting van iedereen. Toen de bus naast de dijk raakte dacht Piet dat het onweerde, zei zij tegen de verslaggever van de krant. Dat was in die tijd 'De Gecombineerde' uit Leerdam. Deze verscheen op dinsdag, donderdag en zaterdag. Op zaterdag stond er een stripverhaal in: Bim en Bam!

Jas had een broer Lodewijk die in Kerkwijk was gaan wonen. En hun zus Ernstje trouwde met Dirk Bragt uit Kerkwijk. Een andere zus was Gerdina (Gerd), getrouwd met Marijnus Groeneveld en de moeder van Jan, Leen en Aart Groeneveld. En er was nog een broer van Jas die Jan heette. Zijn zonen Marijnus (Rijntje Pot) en Leen kennen de ouderen onder ons ook nog wel. Dat waren echte dorpsfiguren. Rijntje staat bij het veer op de dorpsfilm uit 1963. Het huis van Rijntje en Leen was in de winter weleens het mikpunt om er sneeuwballen tegenaan te gooien. Ja, wij waren ook weleens een beetje ondeugend als we naar school gingen ...

De herkomst van onze achternaam is voor de hand liggend: iemand die 'Van Wijk' heet komt uit Wijk, in dit geval dus uit het buurdorp aan de overkant van de Maas. De herkomst van de naam 'Wijk' is een Latijns woord: vicus. In het oude Germaans was dit 'wika'. En dat betekent: nederzetting. En dat betekent volgens het WNT: 'De bevolking die zich ergens heeft nedergezet en ook de maatschappij die door haar wordt gevormd, soms ook wel de plaats waar het geschied is'. Ja, in een familiegeschiedenis van ruim 600 jaar is ook heel wat geschied.

Jan van Wijk

Behoefteteonderzoek kunst en cultuur

Behoefteteonderzoek op het gebied van kunst en cultuur

Welzijn Bommelerwaard roept senioren in Nederhemert op hun wensen op het gebied van kunst en cultuur kenbaar te maken.

Om een passend cultuuraanbod te kunnen samenstellen, heeft Welzijn Bommelerwaard de hulp nodig van de senioren van Nederhemert. Senioren die een workshop willen volgen of willen deelnemen aan culturele excursies worden opgeroepen om dit door te geven aan buurt/cultuurcoach Mariëlla van Heck-van Steenis, via mvanheck@welzijnbommelerwaard.nl of 0418-634231.

Alle ideeën zijn welkom! Gedacht kan worden aan bijvoorbeeld workshops over en/of het bezoeken van:

Schilderen en tekenen
Fotografie en/of film
Keramiek
Boetseren
Alle vormen van zang dans en muziek
(bijvoorbeeld een liederentafel)
Beeldende kunst
Colleges maken
Historische wandeling
Musea
Kerken/Architectuur
Literatuur
Voorstelling van een verhalenverteller

Kunstenares in Hèmert

Een kunstenares in Hèmert – Baukje Kempe.

Aan de Maas ligt een blauwe woonark die vol hangt met schilderijen. Deze schilderijen zijn gemaakt door de bewoonster van de woonark: Baukje Kempe. Ze is zo'n 3 jaar geleden in Hèmert komen wonen om rustig te kunnen werken aan haar schilderijen.

Ze is niet altijd bezig geweest met schilderen. Oorspronkelijk is ze afgestudeerd als modevormgever bij ArteZ in Arnhem. Daar heeft ze destijds ook haar werk van gemaakt. Ze werkte eerst in de kindermode en later in de damesmode. Uiteindelijk belandde ze bij een grote retailorganisatie in de schoenen en werd ze trendwatcher en branddesigner. In haar vrije tijd begon ze te schilderen met olieverf. Ze had er helemaal geen ervaring mee, dus alles heeft ze zichzelf aangeleerd. “Doordat ik geen les heb gehad in schilderen en me zelf alles heb aangeleerd, had ik niet de ‘belemmering’ van aangeleerde technieken. Ik stond er open

in en was niet bang om het op mijn eigen manier te doen,” vertelt Baukje. “Daardoor is het wat minder moeilijk om je eigen stijl te vinden.”

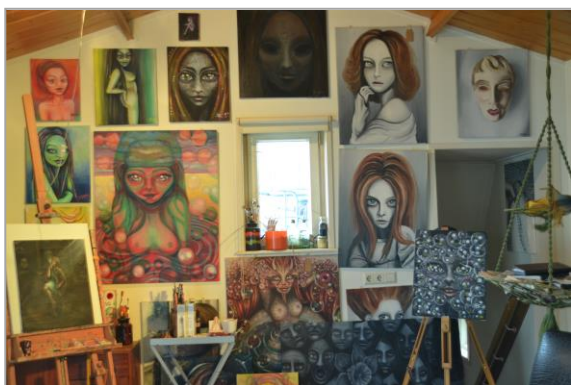
Haar eerste schilderijtje van een meisje heeft ze bewaard en hangt aan de muur. “Dat schilderijtje is gemaakt in 2001/2002. Als ik dat schilderijtje vergelijk met wat ik nu maak, kun je goed zien hoeveel mijn techniek verbeterd is.” Er zijn verschillende soorten verf die gebruikt kunnen worden, zoals acrylverf en olieverf. Baukje koos voor olieverf. “Het idee dat daar al eeuwen mee gewerkt wordt, sprak me aan. En olieverf werkt ook erg fijn; je kunt verschillende lagen over elkaar maken en het geeft mooie kleuren. In het begin beschouwde Baukje het schilderen als een hobby. Iets wat ze voor haar plezier naast haar werk deed. “Ik schilderde alleen voor mezelf, ook al kreeg ik positieve reacties.” Toen uiteindelijk het bedrijf waar ze werkte failliet ging, besloot ze officieel voor zichzelf te beginnen als kunstenares.

“Het was in het begin best moeilijk om bekendheid te krijgen. Maar uiteindelijk is dat zo'n 1,5 jaar gelden op gang gekomen. Toen kwam er via facebook een oproep voorbij om je in te schrijven voor een expositie op de Dutch Design Week. Ik besloot me aan te melden en uiteindelijk werd ik uitgekozen om daar te exposeren. Hierdoor heb ik meer bekendheid gekregen en heb ik uiteindelijk werk verkocht en een opdracht binnen gekregen. Vanaf 9 mei exposeer ik bij Siberië aan de Brouwersgracht in Amsterdam.”

De schilderijen van Baukje zijn erg herkenbaar door haar stijl. “De inspiratie voor de schilderijen komt vanuit mijn tenen,” lacht Baukje. “De inspiratie komt uit alles. Meestal krijg ik een idee van sfeer en techniek en dan komt er een schilderij uit. Ik kijk niet zozeer naar lijnen, maar naar licht, hoe valt het licht. En ik denk in plaatjes en kleuren. Vanuit mijn opleiding heb ik veel onderzoek naar kleuren gedaan. Iedereen heeft een andere kleur die hem/haar aanspreekt en een bepaald gevoel geeft. Ik werk ook met moodboards. Deze

maak ik om gevoel te krijgen bij een kleur of structuur.

Als je op haar website www.baukjekempe.nl kijkt, zie je dat naast elk schilderij dat ze gemaakt heeft een kleurenstaal staat van alle gebruikte kleuren. "Die kleurenstaal is een overblijfsel vanuit mijn opleiding. Een vriend van mij, Martijn, heeft een computerprogramma ontwikkeld die automatisch de kleuren uit het schilderij filtert en er een kleurenstaal van maakt. Daar ben ik erg blij mee."

Haar schilderijen hebben allemaal een titel. "Je bent zo lang bezig met een schilderij dat een titel meestal gedurende het proces ontstaat. De titels hebben meestal ook een dubbelzinnige betekenis. Zo heb ik een schilderij dat 'Twisted' heet. Het schilderij kun je op 2 manieren bekijken (je ziet een afbeelding, maar als je het schilderij ondersteboven draait, zie je weer een andere afbeelding) en het schilderij op zich is ook een beetje gek. Vandaar de titel 'Twisted'."

Mocht je haar schilderijen niet herkennen aan de stijl dan kun je het altijd nog herkennen aan haar signatuur waar ze haar schilderij mee ondertekent. Het logo is gemaakt van haar voorletters B.K. Door de letters in elkaar te schuiven en te spiegelen lijkt het logo een beetje op een grappig insect. Ze heeft het logo ook als tatoeage op haar onderarm staan en tegenwoordig gebruikt ze het ook als haar gewone handtekening.

Op dit moment is ze met nieuwe ideeën bezig. In het kader van het Rembrandt-jaar, waarin herdacht wordt dat Rembrandt 350 jaar geleden is overleden, heeft het Rijksmuseum een wedstrijd uitgeschreven waar iedereen

aan mee kan doen. Baukje heeft besloten om hier ook aan mee te doen en is al druk aan het oefenen met een schilderij waarin je zowel de stijl van Rembrandt als van Baukje herkent. Van alle ingezonden kunstwerken worden de mooiste geselecteerd en deze krijgen een plaatsje in het Rijksmuseum tijdens de zomertentoonstelling 'Lang leve Rembrandt' van 15 juli tot 15 september 2019. Uiteraard hoopt Baukje dat haar schilderij ook geselecteerd zal worden.

Naast het Rembrandt-project is Baukje bezig om 3D-technieken in haar schilderijen te verwerken. "Het is wat moeilijk uit te leggen, maar ik probeer om in 1 beeld 2 beelden te vangen. Ik werk met verschillende lagen verf over elkaar. Door het gebruik van licht dat je er op laat schijnen, haal je bepaalde kleuren naar voren en andere kleuren verdwijnen dan juist als het ware. Als je bijvoorbeeld met rood licht op het schilderij schijnt, valt de rode verfkleur weg, terwijl de blauwe verf juist naar voren komt. En het kan ook zo zijn dat 2 kleuren apart in een bepaald licht juist vervagen tot 1 kleur. Je zult begrijpen dat het veel onderzoek en tijd kost om dan toch de afbeelding te krijgen die je in je hoofd hebt. Met één schilderij ben ik dan ook 1,5 jaar bezig geweest."

Baukje heeft het erg naar haar zin op haar woonark in Hèmert, maar helaas moet ze op zoek naar andere woonruimte, omdat eind mei haar huurovereenkomst stopt. Ze hoopt in de buurt te kunnen blijven wonen, maar heeft tot op heden nog niks kunnen vinden. Wellicht dat naar aanleiding van dit stukje iemand iets te huur weet te staan.

Tot eind mei is iedereen die belangstelling heeft voor haar werk en graag eens een kijkje wil komen nemen in ieder geval welkom op Maasdijk 1B. Ze is te bereiken via telefoonnummer 06-49100451 of via de mail: baujekempe@gmail.com.

Jenny van den Broek

Juliana in Nederhemert

Prinses Juliana op bezoek in Nederhemert

In deze maanden denken we wel weer eens aan de bevrijding nu bijna 75 jaar geleden. Toen koningin Wilhelmina en prinses Juliana weer in Nederland waren teruggekeerd, wilden zij zich voluit inzetten voor de getroffen Nederlanders. Juliana was erg betrokken bij het werk van de H.A.R.K. Zo bezocht zij op 19 oktober 1945 de Bommelerwaard. Het Nieuwsblad voor het Land van Heusden en Altena en de Bommelerwaard berichtte daarover.

H.A.R.K. was de afkorting voor de Nationale Hulpactie Roode Kruis. In heel Nederland was enerzijds veel oorlogsschade, maar anderzijds waren er ook veel plaatselijke initiatieven om hulp te verlenen. Men zamelde bij particulieren goederen in die dan weer door plaatselijke comités uitgedeeld werden. De H.A.R.K. was geen initiatief van het Roode Kruis, maar voor de herkenbaarheid was voor deze naam gekozen.

'Nadat zij Zaltbommel, Rossum, Alem, Velddriel, Kerkdriel, Hedel en Ammerzoden had bezocht, bracht zij ook een bezoek aan Nederhemert. Hoewel het bezoek niet was aangekondigd, was het toch bekend geworden. De vlaggen waren uitgestoken en wapperden vrolijk op de plechtige zonnige middag. Reeds om 4.30 kwamen er belang-

stellenden naar het Eiland, doch zij zouden nog wat geduld moeten hebben. Tengevolge van de omvang van het gebied dat door H.K.H. bezocht werd, was het ongeveer kwart voor zes toen de koninklijke auto voor het huis van de burgervader, dat tevens als gemeentehuis dienst doet, stopte. Toen H.K.H. uit de auto stapte, werd zij door het talrijke publiek toegezongen met twee coupletten van het Wilhelmus, hetgeen haar zichtbaar ontroerde. Het was een plechtig ogenblik, toen op het thans zo rustige Eiland in de sprookjesachtige avond deze eenvoudige en spontane zanghulde opklonk.

Hierna werden de heren Roseboom, voorzitter van de plaatselijke H.A.R.K. commissie en de heer van Ommeren, burgemeester, aan de prinses voorgesteld.

In een der kamers van het burgemeestershuis, welke eenvoudig doch stemmingsvol versierd was, werd vervolgens het gehele plaatselijke H.A.R.K. comité door de heer Roseboom voorgesteld, waarna H.K.H. belangstellend informeerde naar de toestand ter plaatse. Mejuffrouw Tjeenk Willink maakte daarvan aantekeningen.

Doordat het inmiddels donker geworden was, werd afgezien van een bezoek aan de vernielde gebouwen. Hierna nam prinses Juliana afscheid van de heren die haar in Nederhemert en de andere plaatsen in de Bommelerwaard hadden rondgeleid en stapte zij in de auto om weer huiswaarts te rijden.

Trees Blom

Beklimming Alpe d'huzes

Marouschka van Ballegooijen gaat Alpe d'huzes beklimmen

Mijn naam is Marouschka van Ballegooijen en op donderdag 6 juni 2019 ga ik op de fiets mijn best doen om de alp d'huez zoveel mogelijk te beklimmen in de strijd tegen kanker.

Met deze beklimming zamel ik geld in voor het KWF om verdere onderzoeken rond deze verschrikkelijke ziekte mogelijk te maken.

Voor degene die mij nog niet kennen, zal ik mijzelf even voorstellen. Ik ben 25 jaar oud en kom oorspronkelijk uit Aalst. Sinds 27 januari 2018 woon ik samen met Peter Hobo op de Molendwarsstraat. 2019 zal voor zowel Peter als mij een bijzonder jaar worden, want op 20 juli 2019 zullen wij in het huwelijksbootje stappen. De voorbereidingen zijn inmiddels in volle gang en daar genieten we zeker van. Buiten onze bruiloft om, ben ik ook druk bezig met alle voorbereidingen rondom de alp d'huzes.

In 2015 heb ik dit bijzondere evenement van dichtbij mogen meemaken toen Willemijn Hobo haar best heeft gedaan om ook geld te verzamelen voor onder andere haar eigen onderzoek. Dit was een ervaring die een blijvende indruk heeft gemaakt, zoveel mensen van allerlei leeftijden die in een gemeenschappelijk doel die berg beklimmen: samen in de strijd tegen kanker!

Dit jaar ben ik er klaar voor om mijn steentje bij te dragen in de strijd voor dit prachtige doel. Ik ben dankbaar dat ik zelf in goede gezondheid ben en dit geluk van een goede gezondheid gun ik iedereen. Helaas kent iedereen wel iemand in zijn familie of nabije omgeving die te maken heeft (gehad) met deze verschrikkelijke ziekte. Voor al deze mensen wil ik gaan

strijden en mijn uiterste best doen zodat we hopelijk ooit kanker de wereld uit kunnen krijgen. Ik ben reeds hard begonnen met het trainen om deel te nemen aan de Alp d'huzes, zodat ik daar mijn uiterste best kan doen. Mijn doel; zoveel mogelijk geld in zamelen voor het goede doel en zelf mijn uiterste best doen om zo vaak mogelijk de berg te trotseren.

Voor dit evenement heb ik mijzelf aangesloten bij team Maasdriel. Team Maasdriel heeft al talloze mooie acties opgezet om geld in te zamelen voor het KWF en hebben hierin de afgelopen jaren al grote bedragen opgehaald voor het KWF. Om mijn bijdrage aan het KWF te vergroten zal er binnenkort een verkoopactie van puddingbroodjes in Nederhemert plaatsvinden. De opbrengst hiervoor gaat geheel ten goede aan het KWF. Verdere informatie hierover zal binnenkort verschijnen. Mocht u ook graag een steentje willen bijdragen aan het goede doel? Dat kan via onderstaande webpagina:

<https://www.opgevenisgeenoptie.nl/fundraisers/marouschkaballegooijen/alpe-dhuzes-captain>

Nieuwe bewoners

Nieuwe bewoners van Molenstraat 45a

Wij zijn Mendel, Nicole, Roef en Hannah. Sinds begin dit jaar zijn wij de trots eigenaren van de Molenstraat 45a.

Een vraag die wij veel krijgen is: "Hoe zijn jullie in Nederhemert terecht gekomen?" Een terechte vraag, hoewel het antwoord voor ons heel logisch is. Ongeveer een jaar geleden besloten we ons huis in Zoetermeer te willen verkopen. Wat volgde was een intensieve zoektocht die ons langs vele woningen in de Randstad voerde maar niets opleverde. Nou ja, niets. Het bracht ons het inzicht dat we wellicht verkeerd zochten. Dat we toe waren aan een nieuwe fase in ons leven. Dat we de drukte en de stedelijkheid ontgroeid waren. We besloten zodoende om onze zoekstraal uit te breiden en opeens kwam de Molenstraat in beeld.

We planden een bezichtiging in tijdens een van die hete maanden van vorig jaar. Al tijdens de rit er naartoe merkten we op dat we de beslissing om anders te gaan zoeken de juiste

bleek te zijn geweest. We reden met de ramen open door een prachtig uitgestrekt landschap waar voor ons gevoel geen einde aan kwam.

We kwam direct tot rust. Toen we vervolgens de hoek om de tuin in liepen, wisten we waar we al die tijd naar op zoek waren geweest. Gerard Vos had een thermoskan koffie en chocoladekoekjes meegebracht en, nog voor we ooit naar binnen gingen, zaten we eerst gezellig in de tuin te kletsen. We voelden ons direct thuis. We moesten een tijdje wachten voor we het huis in konden, maar nu we er eenmaal wonen willen we nooit meer terug. We onthaasten hier. Onze kinderen hebben de ruimte om lekker buiten te spelen en op te groeien in een gezonde omgeving. We hebben erg lieve buren en ook in het dorp worden we vriendelijk begroet. De schoonheid van de omgeving en de rust die het meebrengt blijft ons iedere keer weer verbazen. En de mooie maanden moeten nog beginnen! Kortom, we voelen ons enorm bevoorrecht hier te mogen wonen en hopen hier nog lang te kunnen blijven.

Namen op huizen: “Het Vossenhol”

Het “Vossenhol”.

Mij is gevraagd om iets te vertellen over de naam “Het Vossehol” dat op de muur van het huis staat.

In 1965 kreeg ik verkering met Annie Vos en na een jaartje gingen wij op zoek naar een huisje. Waar dat was maakte niet uit want wij hadden elkaar! Een broer van Annie, mijn man, Marius Vos kocht een huis van J.G. Slegh, dat van Maaïke Haasakker was geweest en was bewoond door 2 gezinnen: Peer van Aalst, de schilder, en Piet Smits (Piet den bakker), die al vroeg een taxi had en ook rijles gaf. Peer van Aalst, de schilder, ging in de nieuwbouw wonen en Piet Smits kon ruilen met Marius en Sijke Vos, die toen in de Tuinstraat woonden. Wij werden uitgenodigd om een avond bij Marius te komen en die vroeg of wij een helft van het huis wilden kopen. Nou, dat wilden wij wel, want dan waren wij ook onder de pannen! Het huis is toen helemaal afgebroken en in de lengte, zoals het was, weer opgebouwd. De afbraak en de bouw duurden ongeveer 8 maanden. Toen alles geregeld was, kon de sloop in mei beginnen. Dat was een hele klus. Daarna heeft bouwbedrijf Hobo het weer opgebouwd, Annie was toen werkzaam bij dat bedrijf. In november van datzelfde jaar zijn Marius en Sijke al in een helft van het huis gaan wonen. Wij zijn 8 december 1966 getrouwd en gingen toen in de andere helft van het huis wonen. Als wij ergens waren en wij gingen weer naar huis dan zeiden wij altijd: ‘Wij gaan naar “Het Vossenhol”’, hoewel die naam niet op ons huis stond, want Annie zei

altijd: ‘Gekken en dwazen.....’

Waarom het nu wel op de gevel van ons huis staat? Onze zoon Gijsbert was nog maar alleen thuis en de drie meiden van ons waren al getrouwd. Gijsbert kreeg verkering met Rita Oomen en die gingen op zoek naar woonruimte. En ik maar denken, als ik hier alleen zit in dit huis met 2 kamers, een keuken, 5 slaapkamers en 2 grote schuren, poe, poe het zweet brak mij uit! Toen heb ik aan Gijsbert gevraagd of zij het huis wilden kopen, als ik daar maar een klein stukje van zou hebben, dat zou genoeg zijn. En dat gebeurde. Gijsbert en Rita kochten het huis en het werd weer verbouwd. Ik dacht: ‘Nu is het echt “Het Vossenhol”’. Jan Pieter Vos wilde de naam “Het Vossenhol” wel smeden. En zo is het gebeurd dat wij de naam op het huis gezet hebben. Later heeft Jan Pieter ook nog een mooie windwijzer met een Vos in de top gemaakt. Het naambordje van A. Vos kon natuurlijk niet meer. Lodewijk wilde toen voor mij een Vos-Hobo figuur maken: een hobo (muziekinstrument) met daarop een Vos. Die hangt nu bij mij aan de deur, waar ik ook trots op ben. De “Vos” trekt mij altijd aan, vandaar dat ik van alles met Vossen spaar. Zelfs de stalnaam van het Pony-stamboek van Gijsbert en Rita is: “Stal Het Vossenhol”. Omdat er maar 1 zo’n stalnaam mag zijn, heet mijn Stalnaam “Sterhonk”, genoemd naar Mevr. Rosebooms Jeugdhok in het Sterrebos. Mijn pony’s lopen daarachter in het weiland. Dus over namen gesproken, een hele waslijst! Allemaal Vossen in 1 hol!!

Corry Vos-Hobo

Voeding II

Voeding – deel 2

De volgende dag kwamen dan de slagers terug om het varken af te hakken. Men deelde ook stukjes uit aan buren en armen, dat noemde men een hutspot. Er werd weleens gezegd: het beste vlees wordt weggegeven,

want men gaf natuurlijk niet het mindere vlees weg, dat was schande. Het was ergens wel een rare instelling, want als je iemand een hutspot gaf die zelf ook een varken voor de slacht had, kreeg je weer zo'n stukje terug. Eén keer moest ik van mijn ouders ook een hutspot wegbrengen, maar die man accepteerde het niet, want hij zei: "Jullie kunnen het zelf goed gebruiken". Er gingen ook hutspotten naar huisartsen, dominees en pastoors. Die pastoors konden het in het najaar niet aangegeten krijgen, want die hadden geen gezin maar alleen een huishoudster. Maar die brachten wat zij niet aan konden wel bij de armen, want die waren er genoeg. Want die Pastoors zaten er, vooral in Brabant, wel achteraan dat er, indien mogelijk, veel kinderen geboren werden. Als de laatste boreling een goed jaar oud was, ging de pastoor toch maar eens aan moeder de vrouw vragen of ze weer in verwachting was. Zo niet, dan moesten ze er toch eens goed over na gaan denken, want het werd de hoogste tijd. Ergens waren die mannen toch wel brutaal. Want welke man gaat nou aan een ander z'n vrouw vragen of ze in verwachting is. Het vlees sneden de slagers en de botten hakten ze met een bijl door. De kop ging met bot en al in een wasketel en dat werd aan de kook gebracht. Wanneer het gaar was haalde men de botten eruit en van wat er over bleef werd Zult (Hoofdkaas) gemaakt. Sommige

mensen maakten ook Balkenbrij. Deze twee producten werden hoofdzakelijk bereid om alle restjes vlees die nog aan de botten zaten niet verloren te laten gaan. Men had ook een worstmolen waar ook bepaalde delen van het varken in kort gemalen werden. Aan het uiteinde van deze molen zat een buis waar het vlees doorheen geperst werd. Men schoof over deze buis de dunne darm van het varken, uiteraard eerst goed schoongemaakt, en perste zo de darm vol, dat het een worst werd. Wel bijzonder was dat de darm eerst in het varken zat en nu het varken in darm. Deze worsten werden dan gerookt, zodat zij langer houdbaar bleven. Er waren nog geen diepvriezen, dus bewaren was een probleem, maar daar wisten ze vroeger wel raad mee.

Bijna ieder huis had toen een kelder. Deze had twee voordelen. 's Zomers was het lekker koel en 's winters vorstvrij. Maar het ook een nadeel: want als de Maas

een poosje hoog stond, kwam er kwelwater in. Nu hadden de meeste mensen een spekkuij in die kelder. Dat was een houten kuip die meestal iets hoger stond dan de vloer in verband met kwelwater. In die spekkuij ging dan het grootste gedeelte van het varken. Over ieder stuk gingen handen vol zout tegen het bederf. Als er iedere keer een stukje uit gehaald werd voor consumptie dan moest men proberen zoveel mogelijk zout kwijt te raken. Maar ja, dan vlogen ook de vitamientjes door het gootgat naar buiten. Wanneer de tijd was aangebroken dat de bodem van de kuip in zicht kwam was er al een hele tijd verstreken en zag het vlees buitenom wat groenachtig.

Dan was het echt niet meer te knagen, zo rans van smaak. Maar ja, er waren ook gezinnen genoeg die geen varken konden houden of kopen en dan kwam er één en soms twee keer in de week vlees op tafel. Nu zijn er ook nog arme mensen die graag een stukje vlees zouden lusten.

Maar er zijn tegenwoordig ook mensen die het goed kunnen betalen, maar tegen vlees eten zijn. Dat is hun goed recht. Sommigen willen beweren dat vlees eten ongezond is en dat mag. Maar dan moet ik nog aan mijn moeder denken. Toen zij wat ouder werd kreeg zij last van hoge bloeddruk en werd haar aangeraden producten waar zout in zat te vermijden. Nou nam ze dat niet zo serieus en overtrad die wet nogal eens, omdat ze met zout veel lekkerder vond. Als iemand haar hier over aansprak dan zei ze altijd: "Egge daor ammel naor mot luistere dan nept oewe strot mer dicht". Tegenwoordig is er ook zogenaamd namaakvlees. Ik heb het een keer geprobeerd. Het was zo vies. Waar het naar smaakte weet ik niet, maar ieder geval niet naar vlees. Ik hou wel van kunst, maar niet als het over voeding gaat. De meeste mensen hadden wel een paar kippen, zodat er dan in plaats van vlees nogal eens een eitje bij hun bord lag. En was er een kip bij die geen eieren meer legde, dat kan men voelen, dan werd ze geslacht en ging de soep in. Wij hadden toen ongeveer dertig kippen en daar werden de meeste eieren van verkocht.

Als ik daaraan terugdenk is toch alles hard veranderd. Houdbaarheidsdatum had men nooit van gehoord. We werkten toen met onze zintuigen: zien, ruiken en proeven. Waren deze

drie goed, dan at men het op. Terwijl er veel honger is over de wereld, is het onvoorstelbaar hoeveel duizenden kilo's gezond voedsel vernietigd wordt. Er waren toen al wel bedrijven die een vriezer hadden, maar particulieren niet. Toen begon men er over na te denken hoe men dit voor particulieren op kon lossen. In veel dorpen werd toen een

vereniging opgericht om gezamenlijk een diepvries te bouwen. Bij ons in de Tuinstraat heeft er ook een gestaan. Hier zaten laden in die men kon huren. Er zat een nadeel aan: als je er iets uit wilde halen moest je altijd van huis. Toen de tijd aanbrak dat men zelf een diepvries aankocht werd deze diepvries overbodig en is toen ter ziele gegaan. Gelukkig ook de spekkuij.

Gijs van de Werken

(wordt vervolgd)

Bange dagen... oorlogstijd (1)

Via Maarten Vos ontvingen wij een boekwerkje van dhr. C. van de Werken, Ernst zoon. Hij schetst een tijdsbeeld vanuit Nederhemert waar hij destijds woonde. We laten u stukjes meelezen uit het boekje:

Toen in de nacht van 9 op 10 mei 1940 de oorlog tussen Duitsland en Nederland uitbrak, was ik in de Grebbelinie in Overberg. Ik werkte daar als burger enkele maanden voor de Nederlandse weerwacht om een gevechtlinie mee te bouwen. Om 3 uur 's nachts wamen de eerste Duitse vliegtuigen over. Het werden er steeds meer. Om 7 uur zagen wij het eerste vliegtuig omlaag storten. De vliegers hingen in valschermen en werden door onze soldaten in de lucht beschoten. De boerderij waar we waren lag in het schootsveld en we moesten die ontruimen. Toen gingen we op de fiets richting Nederhemert. We kwamen er al vlug achter dat het in dergelijke tijden erg moeilijk was voor burgers om een rivier over te steken. Alles moest wijken voor de militairen en hun werktuigen. Na twee keer een aanval uit de lucht te hebben overleefd waren wij om 11 uur in Nederhemert. Onze blijdschap was groot! Maar 's morgens, om 3 uur, zodra het licht was, kwamen telkens de Duitse vliegtuigen uit het Oosten. Zaterdag 11 mei werden de bruggen in Zaltbommel, Hedel en Heusden opgeblazen. Op zondag 12 mei ging het gerucht dat de Koningin, de Prinses en Prins Bernard met de kinderen naar Engeland waren

gevlucht. Hiermee leek de oorlog bij voorbaat al verloren.

In de avonduren hoorden we het kanongebulder aan de fronten. Op dinsdag 13 mei wemelde het van de Duitse vliegtuigen. De zogenaamde "Stuka's". Toen hoorden we ook dat Rotterdam hevig was gebombardeerd. Wij zagen vanuit Nederhemert de rookwolk boven Rotterdam hangen en het was vlug bekend dat het bombardement zeer vele doden en gewonden had gekost om over de vernieling van de gebouwen maar te zwijgen.

Om 7 uur op 13 mei kondigde via de radio generaal Winkelman de capitulatie aan van het Nederlandse leger.

Op dat moment vroegen wij ons af waar verschillende van onze kameraden gebleven waren. Zeer velen zagen we fietsen, hoorden dat ze op zoek waren naar geliefden. Voor velen was het een blijde maar ook voor velen een droevige thuiskomst na zo'n zoekactie. Op vrijdag 16 mei ben ik op zoek gegaan naar een kameraad van mij die gelegerd was in Rotterdam. Rotterdam dat zeer ernstig scheen te zijn verwoest. Vol angst en vrees gingen wij erop uit, een broer van hem en ik. Eerst naar Dordrecht, alles op de fiets. Daar zagen wij voor het eerst het Duitse leger in volle uitrusting op doortocht door ons land. Zij waren op weg naar België, dus weer naar het front. Niet alleen Nederland was in oorlog, ook België, Frankrijk, Engeland en later zou ook Amerika en Rusland in de oorlog worden betrokken. In Dordrecht zagen wij dat de ziekenhuizen vol waren met gewonden. Daar gingen we ook informeren naar vermiste soldaten. Overal zagen wij kampen met Nederlandse soldaten met een Duitse wacht ervoor. Maar waar we ook vroegen, er was geen Piet Smits (Piet de Post), want die was het die wij zochten. Naarmate de tijd verstreek en wij hem niet vonden, nam bij ons de onzekerheid en angst toe en wij vroegen ons af, of wij hem wel zouden vinden vandaag en

hoe wij hem eventueel zouden aantreffen. In Barendrecht aangekomen, gingen we naar de veiling aldaar omdat met ons vertelde dat daar 1100 soldaten zouden liggen. Wij slopen met angst en schroom langs de Duitse wachten en vroegen aan een Hollandse legerofficier of hij voor ons wilde informeren of mogelijk Piet Smits hier ook was en... droomden of waakten wij nu...wij uit zijn mond het antwoord hoorden: "Ik zal hem gaan halen want hij is inderdaad hier. Gezond en wel".

Wij konden het eigenlijk nog niet geloven dat dit alles werkelijkheid was. Wij merkten meteen dat alles goed was want we zagen Piet Smits op afstand al op ons af komen in zijn militaire uniform.

Na wat met elkaar gepraat te hebben zijn wij heel blij naar Nederhemert teruggefietst om een blijde boodschap te kunnen brengen. Voor heel het dorp was het een prettig bericht dat bekend was geworden dat er weer een dorpeling in goed welstand was gevonden. In Nederhemert werd niemand gedood en niemand gewond tijdens deze 5-daagse oorlog. Wat waren wij op dat moment bevoorrecht!

In de nacht van Pinksterzondag op maandag 1944 valt er een Amerikaanse bommenwerper met zijn bommenlast net over de Maas op het eiland Nederhemert, op de zogenaamde "Doornwaard". We zijn 's morgens gaan kijken en de aanblik laat zich eigenlijk niet beschrijven die dit te zien geeft. Er is een bomkrater van 15 meter breed en 10 meter diep en eromheen bommen die niet waren ontploft. Het ergste waren de lichamen van de vliegeniers die geen kans hadden om het brandende vliegtuig met parachutes te verlaten. Er lagen 4 mensen die in het vliegtuig zaten. Zij gingen van huis om in een vreemd ver land een verschrikkelijke dood te sterven.

In het dorp waren veel ruiten gesprongen en hebben veel dakpannen het begeven vanwege de luchtdruk. We waren bang dat een volgende bommenwerper midden op het dorp zou vallen.

De oorlog woedt verder. Op maandag 28 augustus schijnen de Amerikanen zelfs Breda al in handen te hebben en ja hoor, de volgende

nacht zijn ontploffingen in Gilze-Rijen te horen. Het wordt steeds spannender want een heleboel schepen komen bij ons in de Dode Maasarm in vluchten omdat zij denken dat dit een vrij veilige ligplaats is. De Duitsers zijn nu overal zenuwachtig in de weer. Aan de werf in Heusden ligt een prachtige nieuwe trawler die is gebouwd voor de Duitse Wehrmacht. Deze trawler wordt door de Duitse Kriegsmarine van de werf gesleept tot aan de draaibrug. Daar loopt hij aan de grond. De Duitsers zullen hem achter moeten laten als prooi voor de geallieerden. Wie heeft dit schip aan de grond laten lopen? De partizanen? De Kriegsmarine weet geen raad en om dit schip toch niet in deze toestand in handen te laten vallen van de vijand, gooien zij met een aantal handgranaten een gat in de romp waardoor hij vol water loopt. Wanneer wij dit alles aanzien moeten wij wel gaan denken dat de Duitsers de aftocht gaan blazen. De berichten worden echter schaars. De kranten verschijnen niet meer dus je moet de juiste berichten via illegale wegen zien te verkrijgen. Daar moet je erg voorzichtig mee zijn. Alleen goed luisteren en niet meer dan strikt noodzakelijk erover praten want soms hebben de muren oren,. We hebben in Nederhemert het voorrecht dat er niemand woont die heult met de N.S.B. of met de Duitse Wehrmacht.

In de lucht merken we dat de strijd dichterbij is gekomen. Het zijn niet de Duitse vliegtuigen die we veel zien overvliegen. Het zijn juist de geallieerde vliegtuigen,, de "Tommies" die wij

veel zien in de lucht. Boven Nederhemert worden er geen luchtgevechten geleverd omdat zich hier geen Duitse vliegtuigen laten zien. De 'Tommies' zijn wel heel actief in het beschieten van treinen en vrachtauto's op grote wegen, omdat daarmee de troepen van de Duitsers werden vervoerd. De treinen

werden zo intensief beschoten dat wij dat vanuit Nederhemert boven Zaltbommel duidelijk kunnen zien. Niemand van de burgerbevolking maakt nog gebruik van de trein.

Op donderdag van dezelfde week worden de mensen vooral in Zaltbommel opgeschrikt met de mededeling dat zij moeten evacueren. Wij hebben de laatste weken wel vaker gehoord dat mensen moeten evacueren, vooral in Brabant, maar nu komt het kort bij ons. De mensen in Zaltbommel krijgen slechts een paar uur om in te pakken zodat ze niet veel kunnen meenemen. Dit is tactiek van de Duitsers: Niet veel tijd geven, zodat niet voldoende tijd is om gezamenlijk in opstand te komen tegen hun wandaden. Verder is het de bedoeling dat mensen veel achterlaten zodat er veel overblijft voor de Duitse soldaten om mee te nemen naar hun Heimat. We zien het treurige schouwspel van mensen uit Zaltbommel, die in lange rijen de dorpen van de Bommelerwaard intrekken met allerlei wagentjes, fietsen en zelfs kruiwagens. Zo probeert iedereen een plekje te vinden en wordt er weer een beroep op ons gedaan om te helpen. Al is het woekeren met de ruimte, iedereen is onder dak als de avond over de Bommelerwaard valt.

In deze dagen krijgen wij de eerste beschieting vanuit de lucht van zeer dichtbij. Een baggermachine die in de gemeente Wijk ligt, wordt door 2 vliegtuigen beschoten en slaat lek. Hij zinkt. De schrik slaat bij ons allemaal naar binnen want zo dichtbij is het nog niet geweest. Wat eerst nog wel aardig was om te kijken wordt nu angstig als we een vliegtuig horen. In Zaltbommel zijn intussen Duitse soldaten gelegerd. Ook aan de noordkant van de Waal, zodat zij dus de bruggen onder controle hebben. Ook staat in Zaltbommel het afweergeschut. Dat is voor

burgers angstaanjagend. In Zaltbommel moeten er voor de Duitsers versterkingen worden gegraven. Hiervoor moeten de burgers uit al de omliggende dorpen met schop of spa daar gaan werken. Er is echter in de afgelopen jaren zo'n haat tegen de Duitsers ontstaan dat het niet gemakkelijk is voor hen te moeten of te gaan werken. Alleen in uiterste noodzaak om te voorkomen dat ze wraak nemen op onschuldige burgers. Burgers uit Kerkwijk en Delwijnen sloegen op de vlucht omdat ze daar mensen die kunnen werken gewoon oppakken en meenemen naar Zaltbommel. Het eerste slachtoffer valt in Gameren. Daar zijn ook Duitsers op jacht gegaan om mensen te vangen om voor hen te gaan werken. De heer A. Ekelmans in Gameren is door hen doodgeschoten. Een schok voert door het volk van de Bommelerwaard.

Het leven ligt stil. Schepen liggen aan de ketting. Auto's rijden niet meer. Niemand heeft nog zin om te gaan werken. Alleen het allernoodzakelijkste gebeurt nog. Niemand gaat nog op reis omdat iedereen graag bij huis is als straks eventueel de strijd losbarst.

Wordt vervolgd

Van de hersteld Hervormde kerk

Van de Hersteld Hervormde Gemeente

Meditatief

“HET IS VOLBRACHT”

Wijlen ds. J. van der Haar

Johannes 19 : 30 “Toen Jezus dan den edik genomen had, zeide Hij: Het is volbracht!”

Ook dit jaar volgt de kerk des Heeren in aanbidding en verwondering haar Koning op Zijn kruisweg, de zgn. „via dolorosa”. Wij zien Hem daar gaan als een Lam, ter slachting geleid, gegrepen, gebonden, meegesleurd van Gethsémané naar Gabbatha, en van Gabbatha naar Golgotha. Medelijden kan uw hart jegens Hem vervullen. Maar Hij wijst dat af, want immers Hij zegt: „Weent niet over Mij, maar over uzelf en over uw kinderen”; zo roept Hij de vrouwen langs de kruisweg toe, wanneer dezen Hem beklagen en ten teken van rouw zich op de borst slaan. Christus sterft niet als een martelaar, maar als een Koning, als een Held, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is. Hij komt satans werken verstoren, om juist door te sterven voor de Zijnen, het eeuwige leven te verwerven. Aan de „Hoofdschedelplaats” gekomen, wordt aan Christus de smadelijke kruisiging voltrokken, waartoe de Joodse raad, het zgn. Sanhedrin, Hem veroordeeld had. Gehangen wordt Hij, de Zoon van God en de Zoon des mensen, in enigheid des persoons, tussen twee misdadigers. Zó diep wilde Hij Zich laten vernederen, dat het laagste en diepst-gezonzene Zijn gezelschap mocht, ja, overeenkomstig de profetie, Zijn gezelschap moest vormen. O, hoe onpeilbaar diep is de mens van zijn Schepper afgefallen, en tot welk een graad van zelfontlediging moest Gods eigen Zoon Zich vernederen om de mens uit zijn gevallen staat te kunnen opheffen. Niet willoos, zonder bewustheid van wat er met Hem gebeurde, wilde de Zaligmaker het kruislijden doorstaan. Hij weigerde dan ook de gemirrede wijn, waardoor Hij in een soort van verdoving en ongevoeligheid zou zijn geraakt. Neen, in volle bewustheid zal Hij de straf dragen voor Zijn volk, Gods ontstoken toom en gramschap lijden, zowel naar het lichaam als

naar de ziel. O, in welk een diepe schacht van helleduister moet Hij treden. Meer dan drie uren is er de ondraaglijkheid van de eeuwige Godverlatenheid. In niet-kunnen-begrijpen klaagt de reine Borg, het heilige Kind des Vaders, dan ook: „Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Letterlijk is dit ontleend aan Psalm 22, één der lijdenspsalmen, waarin dus van de lijdende Christus geprofeteerd is. De onbekeerlijke Jood merkt dit niet op, maar ook menig christen kan in de psalmen de Christus niet bezingen, naar hij meent. Ze zijn zo „arm”, huns inziens. En toch zijn die juist minder bekende psalmen, zoals ook Psalm 22 is, zo onschatbaar rijk. Van God verlaten, hangt Christus in donkerheid en duisternis, midden op de dag, van twaalf tot drie uur. „Goede Vrijdag” is het! Want de Borg is bezig het eeuwige Licht der genade voor Zijn kerk te doen dagen, en het rijk der duisternis voor immer te verslaan. Een reeks van veelal korte woorden heeft Christus bij wijze van geestelijk testament aan Zijn kerk nagelaten. Daaruit spreekt Zijn zondaarsliefde, maar bovenal Zijn door Hem betoonde liefde tot de Vader. Want al kan Hij het aangezicht van die Vader niet aanschouwen, nochtans is Hij nu juist bezig in de dingen Zijns Vaders. Want Hij vervult diens heilige wet, in dadelijke gehoorzaamheid; Hij betaalt de zonde en schuld der Zijnen tot de laatste penning om hun vrijgeleide te ontvangen uit satans dienstbaarheid, en daarmee hun recht op het eeuwige leven. Bitter is Zijn smart naar het lichaam, en onduelbaar Zijn lijden naar Zijn ziel. Maar Hij zal de pers ten einde toe treden en de lijdenskelk geheel ledigen. Ja, Hij „wordt geperst totdat het volbracht zij!” „Totdat”. Naar Zijn Godheid is Hij alwetend en zo gevoelt Hij de naderende beëindiging van deze helse smarten. Nu zal spoedig Zijn lichaam ten prooi zijn aan de macht des doods, al zal Gods Heilige „geen verderving zien” (Psalm 16). Uitgeput door de folterende koorts, die Hem nu al uren achtereen afmatten, probevande en lijdende de eeuwige verschrikking van “t verzengend en verterend vuur van Gods toom, maar wetend dat nu alles volbracht was, opdat de Schrift vervuld zou worden, riep Hij: “Mij dorst!” Niet bij wijze van verkoeling in Zijn

lijden, maar ten einde in een laatste inspanning dat volbrachte werk te kunnen uitroepen, wordt door Hem de aangeboden edik aanvaard. „Met een grote stem roepende" (Matth. 27 : 30), zo lezen wij van dat naderende einde. Veelal wordt „Het is volbracht" het zesde kruiswoord, en „Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest!" het zevende kruiswoord. geheten. „Het is volbracht!" Te-telestai, zo luidt het in de Griekse taal. Slechts één woord. Wat is er dan volbracht? Eén antwoord past hier slechts: Zijn verlossingswerk. Zijn Middelaarsarbeid. Wat Adam, ons eerste bondshoofd, verstoorde, naliet te volbrengen, namelijk de verschuldigde gehoorzaamheid aan God in het verbond der werken, dat heeft Jezus Christus, als Tweede Adam, willen en kunnen volbrengen. Hij heeft zo de schepping ontheven van de op haar rustende vloek, de zonde verzoend, de schuld betaald, de satan overwonnen en het rijk van God gebouwd. Amen.

Wat wij geloven en belijden
De Nederlandse Geloofsbelijdenis
(Guido de Brès)

Artikel 9

**BEWIJS VAN HET VOORGAANDE ARTIKEL
VAN DE DRIEHEID DER PERSONEN IN EEN
GOD**

Dit alles weten wij, zo uit de getuigenissen der Heilige Schrift, alsook uit Hun werkingen, en voornamelijk uit degene die wij in ons gevoelen. De getuigenissen der Heilige Schriften, die ons leren deze Heilige Drievuldigheid te geloven, zijn in vele plaatsen des Ouden Testaments beschreven; welke niet van node is te tellen, maar alleen met onderscheid of oordeel uit te kiezen. In Genesis, hfdst. 1:26, 27, zegt God: Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis, enz. En God schiep den mens naar Zijn beeld; man en vrouw schiep Hij hen. Insgelijks Gen. 3:22: Zie, de mens is geworden als Onze een. Daaruit blijkt dat er meer dan één Persoon in de Godheid is, als Hij zegt: Laat Ons mensen maken naar Ons beeld; en Hij wijst daarna de enigheid aan, als Hij zegt: God schiep. Het is wel waar dat Hij niet zegt hoeveel Personen er zijn; maar hetgeen voor ons wat duister is in het Oude Testament, dat is zeer klaar in het Nieuwe. Want als onze Heere gedoopt werd in de Jordaan, zo is de

stem des Vaders gehoord geweest, zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon; de Zoon werd gezien in het water; en de Heilige Geest openbaarde Zich in de gedaante van een duif. Ook mede is in den Doop aller gelovigen deze vaste bewoording ingesteld door Christus: Doopt al de volken in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. In het Evangelie van Lukas spreekt de engel Gabriël tot Maria, de moeder des Heeren, aldus: De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom ook, dat Heilige, Dat uit u geboren zal worden, zal Gods Zoon genaamd worden. Insgelijks: De genade van den Heere Jezus Christus en de liefde Gods en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u. Drie zijn er Die getuigen in den hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn één. In al deze plaatsen wordt ons ten volle geleerd dat er drie Personen zijn in een enig Goddelijk Wezen. En hoewel deze leer de menselijke verstanden verre te boven gaat, nochtans geloven wij die nu door het Woord, verwachtende totdat wij de volkomen kennis en vrucht daarvan genieten zullen in den hemel. Voorts staan ook aan te merken de bijzondere ambten en werkingen dezer drie Personen te onswaarts: de Vader is genaamd onze Schepper door Zijn kracht; de Zoon is onze Zaligmaker en Verlosser door Zijn bloed; de Heilige Geest is onze Heiligmaker door Zijn woning in onze harten. Deze leer van de Heilige Drievuldigheid is altijd beweerd en onderhouden geweest bij de ware Kerk, van de tijden der apostelen af tot nu toe, tegen de Joden, mohammedanen, en enige valse Christenen en ketters, als Marcion, Mani, Praxeas, Sabellius, Samosatenus, Arius, en andere diergelijken, die met goed recht door de heilige vaders zijn veroordeeld geweest. Overzulks nemen wij in dit stuk gaarne aan de drie geloofssommen, namelijk der Apostelen, van Nicéa, en van Athanasius; insgelijks hetgeen daarvan door de ouden in gelijkvormigheid met deze besloten is.

Verhaal voor de jeugd en de kinderen
(wordt vervolgd) ***“Grootvaders jeugd”***

Maar zo was het niet; onze schoener was bijzonder zwaar geladen en kon op verre na niet zo vlug zeilen als het snelle, ranke

kaperschip. Nog een ogenblik en daar floot een kanonkogel door het grote zeil en wel zo goed gericht, dat het in een ogenblik aan farden hing. We begrepen dat het ernst werd. Aller ogen waren gericht op de kapitein; ieder wachtte zijn bevelen af. Maar tot onze grote verwondering bleven de woorden: "alles klaar voor 't gevecht" ditmaal uit. "Lange Lourens" stond doodkalm met de handen in de zakken zijn pijpje te roken en gaf bevel bij te draaien. "Wat is dat?" vroeg Jan. "Dat wil zeggen zo te sturen, dat we het andere schip niet ontvluchten, maar nader konden komen. De rover begreep, dat we hem niet durfden weerstaan. Weldra was hij vlak bij ons en kon ik de ruwe, geelbruine gezichten der rovers onderscheiden. Ze hadden hun kanonnen gereed en bovendien was elk man zwaar gewapend. Geweren, pistolen, klingen, dolken en pieken flikkerden in' de zonneshijn. 't Was een mooi gezicht, maar ik gevoelde toch in dat ogenblik zoveel berouw als haren op mijn hoofd, dat ik ooit zo dwaas was geweest op zee te gaan. Ons volk stond alles bedaard aan te kijken, schoon geen mens begreep wat er eigenlijk zou gebeuren. Wilde "Lange Lourens" zijn schip maar zo ineens overgeven? Dat had hij nog nooit gedaan. Intussen zette de kaper enige booten uit, die weldra gevuld waren met gewapend volk, en rechtstreeks op ons schip aanroerden.

toen met luider stem ons toe; "Laat niemand tegenweer bieden!"

Daarop ging hij de trap af naar de kajuit. Wij begrepen er nu niets meer van en begonnen wantrouwig en ongerust te worden. Zo scheen het de rovers ook te gaan. Zij vatten er niets van, dat we hen zo rustig lieten begaan en geen vin verroerden. Evenwel kwamen zij nader en weldra was er een hele troep van dat gespuis aan boord. Hun aanvoerder, een kerel met een zwarte baard, een haast even zwart gezicht en een kromme sabel in de vuist, trad vooruit en vroeg in het Italiaans: "Waar is de kapitein?" "Ik zal u bij hem brengen", sprak de stuurman en ging door de aanvoerder en enige rovers gevolgd hun voor naar beneden. "En wat gebeurde daar, opa?" Vroeg Jan nieuwsgierig. "Luister maar; "Lange Lourens" heeft het later zelf honderdmaal verteld. De deur van de kajuit stond open en de roverhoofdman wilde juist binnengaan, toen hij, een blik slaande in de kamer van de kapitein, opeens een of anderen Turkse kreet liet horen, en verschrikt terugsprong. Daar binnen namelijk stonden ter weerszijden een twaalfal vaatjes, allen geopend; 't waren kruitvaatjes, zoals de rovers zeer goed wisten. De zwarte korrels grijsden hun toe en bovendien lag de gehele grond er zo vol mee gestrooid, dat men geen stap kon doen zonder er op te trappen, waardoor kruit heel licht kan ontploffen. Te midden van dat alles en nog wel op een open vaatje, zat "Lange Lourens" heel bedaard zijn

Overpeinzing

stenen pijpje te roken. Eén vonk vuur en...

Zodra de kapitein dat zag, wenkte hij de stuurman, fluisterde hem iets in 't oor en riep

Vorig jaar zomer zag ik ineens in de Ormeling (nieuwbouw) een feestelijke aanblik. Verschrikt, want gelijk ben ik al bang dat het iets is over 50 jaar.

Veel heb ik hier al met mensen over gesproken. En als ik het aandurfde ook met de mensen zelf.

In de dorpskrant van december 2018 stond ook een artikel en foto's van, wat ik zelf hierboven al schreef, een 50ste verjaardag.

In de Bijbel staat, Johannes 8 vers 57: "De Joden dan zeiden tot Hem: Gij hebt nog geen vijftig jaren, en hebt Gij Abraham gezien?"

En vers 58: "Jezus zeide tot hen: 'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Eer Abraham was, ben Ik'."

En vers 59: "Zij namen dan stenen op, dat zij ze op Hem wierpen. Maar Jezus verborg Zich, en ging uit den tempel, gaande door het midden van hen, en ging alzo voorbij."

Bert Groeneveld

Lege flessen voor spierziekte MS

Lege flessen en statiegeldbonnen voor spierziekte MS

De komende tijd kunt u in de wachtkamer van het gezondheidscentrum van Nederhemert lege statiegeldflessen en/of statiegeldbonnen sponsoren voor een goed doel. Wat dit goede doel is? Dat vertel ik u graag!

Voor degene die mij niet kennen: ik ben Sander Vissers en alweer ruim vijf jaar werkzaam in het gezondheidscentrum Nederhemert. Iedere werkdag ben ik als fysio- en manueeltherapeut met veel passie en inzet bezig om mensen van hun pijn en/of klachten af te helpen. Het geeft voldoening als ik iemand pijnvrij heb kunnen krijgen en ervoor heb kunnen zorgen dat het lichaam weer goed beweegt. Helaas is dit niet voor iedereen vanzelfsprekend. Chronische, progressieve en zelfs ongeneeslijke ziektebeelden komen veelvuldig voor. Hierbij proberen we mensen, voor zover dat binnen hun vermogen ligt, zo goed mogelijk te helpen. Opstaan uit bed, fietsen, traplopen, tillen van je kind, stofzuigen, grasmaaien etc. Allemaal dagelijkse dingen die we vaak onbewust doen, zonder erbij na te denken of we dit wel kunnen.

Medio augustus 2018 zijn we met een groep bijeengekomen voor Gert-Jan van Boxtel. Gert heeft de spierziekte MS (Multiple Sclerose). MS is een slopende, chronische auto-immuun ziekte van het centraal zenuwstelsel (CZS) met veel pijn en beperkingen als gevolg. Volgens

schattingen van het Nationaal MS Fonds hebben over de hele wereld ongeveer 3 miljoen mensen MS, waarvan in Nederland 17.000. Dat komt dus neer op 1 op de 1.000 mensen. De diagnose MS wordt het vaakst gesteld bij mensen tussen de 20 en 40 jaar oud.

Gert wil dolgraag de Mont Ventoux in Frankrijk beklimmen voor de stichting Klimmen tegen MS. Met een team van 10 man willen we deze uitdaging aan gaan, om geld in te zamelen voor wetenschappelijk onderzoek voor MS, zodat mensen in de toekomst beter geholpen kunnen worden.

Gert: "Jarenlang heb ik nergens last van gehad totdat 6 jaar geleden 'de man met de MS-hamer' voorbijkwam. De grilligheid en onvoorspelbaarheid van deze ziekte werd toen erg pijnlijk duidelijk. Tot op de dag van vandaag ervaar ik bij elke stap en beweging die ik zet, de gevolgen van de 21 ontstekingen in mijn hoofd. Niets is vanzelfsprekend. Maar hoe frustrerend het ook is, ik zal hiermee moeten leven. En dat doe ik: rug recht, borst vooruit en hoofd omhoog. Fietsen ging moeizaam, maar na jaren spinnen bij een sportschool gaan we voor dé droom. Het is een wens van mij én mijn vrienden om deze kale berg te beklimmen. Op een wielrentandem gaan we de droom waarmaken!"

Wij komen met ons team in beweging voor een MS-vrije wereld. Het gevecht wat een MS-patiënt dagelijks voert wordt treffend gesymboliseerd met het beklimmen van de Mont Ventoux. Wij gaan op 10 juni 2019 samen met Gert dit gevecht aan. Om geld in te zamelen hebben we verschillende acties en evenementen georganiseerd. Zo hebben er twee spinning-marathons plaatsgevonden en staan er nog verschillende dingen op het programma, zoals o.a. een benefietdiner en een uitzwaaiakoers.

In het kader van lokale acties heb ik in het

gezondheidscentrum Nederhemert een herkenbare locatie ingericht in de wachtkamer. Zoals aangegeven, kunt u lege statiegeldflessen en/of statiegeldbonnen sponsoren voor dit goede doel. Iedere andere vorm van doneren is natuurlijk van harte welkom.

Steunt u 'Klimmen met Gert'? Bij voorbaat hartelijk dank!

Sander Vissers, FysioCompany Nederhemert

Wilt u meer informatie? Kijk dan op: www.klimmentegenms.nl of www.deelnemers.klimmentegenms.nl/projects/klimmen-met-gert-nl.

Ook kunt u ons volgen en doneren via: www.facebook.com/klimmenmetgert

Het gezondheidscentrum

Nieuwsbrief huisartsenpraktijk februari 2019

In december is dokter Van Oudenaarden gestart in de praktijk.

Voor diegenen die ik nog niet in de praktijk heb ontmoet, zou ik mij graag voor willen stellen. Mijn naam is Wout van Oudenaarden. Ik ben huisarts in opleiding. Dat betekent dat ik arts ben en nu de huisartsenopleiding doe. Ik werk op maandag, woensdag en vrijdag in de praktijk van dokter Van den Dool.

Mijn vader en moeder zijn verpleegkundigen. Dit heeft natuurlijk invloed gehad op mijn studie- en beroepskeuze. Halverwege de middelbare school wist ik het zeker: ik wil ook in de zorg werken. Na aanvankelijk uitgeloot te zijn voor de studie geneeskunde en een jaar verpleegkunde gestudeerd te hebben, lukte het in tweede instantie wel om een opleidingsplaats te bemachtigen. Ik vind de fysiologie (hoe processen normaal werken van het menselijk lichaam erg interessant en vond de studie erg leuk. Na de studie heb ik gewerkt op een spoedeisende hulp en als zaalarts bij de afdeling longziekten. Tijdens deze periode in het ziekenhuis kwam ik erachter dat, hoewel het medisch gezien erg leerzaam was, ik het contact met mensen te vluchtig vond. Ik besloot te solliciteren voor de huisartsenopleiding. Ik koos dus voor een vak dat verder kijkt dan fysiologie of pathologie, maar waarbij de persoon centraal staat. December 2018 ben ik gestart met het derde jaar van de huisartsenopleiding. In de twee jaren hiervoor heb ik in een huisartsenpraktijk in Maarssen gewerkt, op een revalidatie-afdeling en in de psychiatrie. In principe werk ik tot februari 2020 in Nederhemert.

Wellicht zie ik u binnenkort op het spreekuur.

Met vriendelijke groet,

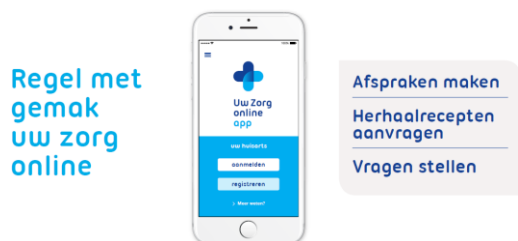
Wout van Oudenaarden

In Januari hebben we gevierd dat Pieta van Ooijen 10 jaar werkzaam is als bezorgster van de medicijnen. Voor velen is ze een bekend gezicht. We zijn dankbaar dat ze haar werk nauwgezet mag doen en hopen dat we nog lang van haar diensten gebruik mogen maken.

Graag wijzen we u op handige apps en websites.

De **Uw Zorg Online app** waarmee u afspraken zelf kunt inplannen bij de artsen of assistenten. Er wordt hierbij een koppeling tot stand gebracht met uw dossier in de praktijk.

Een service van uw huisarts!

Met de gratis Uw Zorg online app regelt u eenvoudig en veilig allerlei zorg direct online bij uw eigen huisarts. Zo heeft u 24 uur per dag toegang tot uw medicatieoverzicht, kunt u eerder voorgeschreven medicijnen bestellen of afspraken maken

Dat is wel zo makkelijk en draagt bij aan een betere zorg.

Thuisarts.nl is bedoeld voor mensen die informatie zoeken over gezondheid en ziekten.

U kunt de informatie op deze website gebruiken:

- om gezond te blijven;
- om klachten zelf aan te pakken;
- als u zich afvraagt wanneer u naar de huisarts moet gaan;
- als u zich wilt voorbereiden op een gesprek met uw huisarts;
- als u de uitleg en adviezen nog eens na wilt lezen na een bezoek aan uw huisarts;
- als u op zoek bent naar meer informatie over een onderwerp.

Huisartsen gebruiken Thuisarts.nl als ondersteuning bij hun voorlichting aan patiënten voor, tijdens en na het consult.

Deze site is ook als app te installeren op uw telefoon.

Met onze hartelijke groet,

Medewerkers Huisartsenpraktijk van den Dool

Manuele therapie

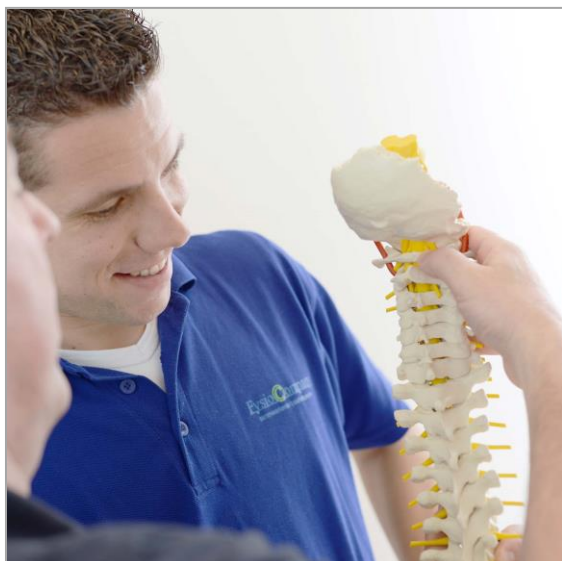
Nieuwe specialisatie in gezondheidscentrum Nederhemert: Manuele therapie

Sinds eind vorig jaar is er een nieuwe specialisatie bij Fysiocompany Nederhemert. Sander Vissers heeft zijn driejarige masteropleiding afgerond tot manueel therapeut.

Wat is het verschil tussen fysiotherapie en manuele therapie?

Bewegen doe je eigenlijk zonder er bij na te denken. Pas wanneer je klachten hebt, merk je dat je lichaam iedere dag een hoop te verduren heeft. Een fysiotherapeut is dan de persoon om je van je klachten af te helpen. Hij/zij is een bewegingsdeskundige. Een manueel therapeut is verder gespecialiseerd in met name klachten aan de wervelkolom. Manuele therapie wordt toegepast bij functiestoornissen van de gewrichten, spieren en/of zenuwen. Bewegingsbeperkingen gaan vaak samen met zowel pijn als het slechter kunnen bewegen van die gewrichten. Dit heeft vaak weer invloed op de houding.

De manueel therapeut heeft een aantal specifieke technieken voor gewrichten die

kunnen worden toegepast. De effecten van manuele therapie zijn vaak direct merkbaar: je voelt een verbetering van de bewegingsvrijheid en een afname van pijn. Het behandelprogramma bestaat verder uit het geven van goede instructies, adviezen, begeleiding en inzicht in gezond bewegen.

Wanneer naar een manueel therapeut?

Indien u last heeft van:

- Hoofd- en nekpijn in combinatie met het slecht kunnen bewegen van de wervelkolom;
- nek- en schouderklachten met uitstraling naar de armen;
- lage rugklachten, al dan niet met uitstraling naar de benen;
- hoge rugklachten, al dan niet in combinatie met rib- en borstpijn;
- duizeligheid bij het bewegen van de nek;
- heupklachten
-

Al tijdens het onderzoek bij de eerste afspraak zal blijken of en hoe de specifieke klacht verholpen kan worden. Direct na de eerste afspraak is er dus duidelijkheid over de verdere behandeling. Manuele therapie wordt vergoed vanuit het aanvullende verzekeringspakket. De meeste zorgverzekeraars vergoeden 9 behandelingen per jaar.

Wanneer u graag meer informatie wilt kunt u een mail sturen naar: sander@fysiocompany.nl. Voor het maken van een afspraak voor manuele therapie kunt u direct contact opnemen met ons secretariaat: 073-6232222. Voor overige informatie over de fysiotherapiepraktijk zelf en/of andere specialisaties kunt u kijken op onze website: www.fysiocompany.nl

Van de 'Oranjevereniging'

Koningsdag 2019

27 april is het weer Koningsdag! En ook dit jaar willen wij deze dag met groot en klein gaan vieren. Vorig jaar hebben we een gemeentelijke aubade gehad in ons dorp. Dit jaar zullen we geen gemeentelijke aubade hebben maar willen we de traditie van het organiseren van een aubade wel graag voortzetten!

Daarom nodigen wij u allen uit om, om 9:30 aanwezig te zijn bij het dorpshuis. We hissen dan de vlag en het zingen het volkslied.

Aansluitend zal er weer een kledjesmarkt zijn. Dit jaar echter niet bij het voormalig terrein van gebroeders Vos maar we blijven gewoon de hele dag bij het dorpshuis. Bij droog weer zullen we buiten voor en naast het dorpshuis de kledjesmarkt laten plaatsvinden. Bij regen kunnen we naar binnen zodat het toch door kan gaan! Dus iedereen kan weer beginnen met verzamelen om weer een leuk centje te verdienen met het verkopen maar ook zeker om iets leuks te kunnen kopen!

Om half 12 zullen we richting de Kapelstoep gaan om daar de zeepkistenrace te laten plaatsvinden. Wie gaat er het snelste de dijk af? En wie behaalt de verste afstand? Dit jaar zullen we ook een originaliteitsprijs hebben dus wees creatief!

We willen jullie ook weer een handje helpen met de opbouw/ombouw van de zeepkist en natuurlijk ook het spuit- en schilderwerk. Daarom is iedereen weer welkom op woensdagmiddag 17 april van 14:00 uur tot 16:30 uur bij Gerrit Robbemondt.

Uiteraard gaan we ook dit jaar weer puzzelen tijdens de fietstocht! We zullen weer een mooie route maken en ons best doen om leuke foto's te schieten! Iedereen kan tussen 15:30 en 16:00 inschrijven bij het dorpshuis. Je mag daarna gelijk vertrekken!

Nieuw dit jaar is de gewone fietstocht. Niet iedereen houdt van puzzelen maar misschien wel van lekker een rondje fietsen. Daarom hebben we dit jaar ook een route uitgestippeld door onze mooie omgeving. De route zal ongeveer 30 km zijn.

Voor degene die niet gaan fietsen zullen er oud-Hollandse spellen klaar staan. Hier kan ook nog gebruik van worden gemaakt bij terugkomst van de fietstocht. Wie de beste score of de beste tijd heeft maakt kans op een leuke prijs!

Rond half 7, als iedereen terug is tenminste, zullen we de prijsuitreiking van de zeepkistenrace en de fotofietspuzzeltocht doen.

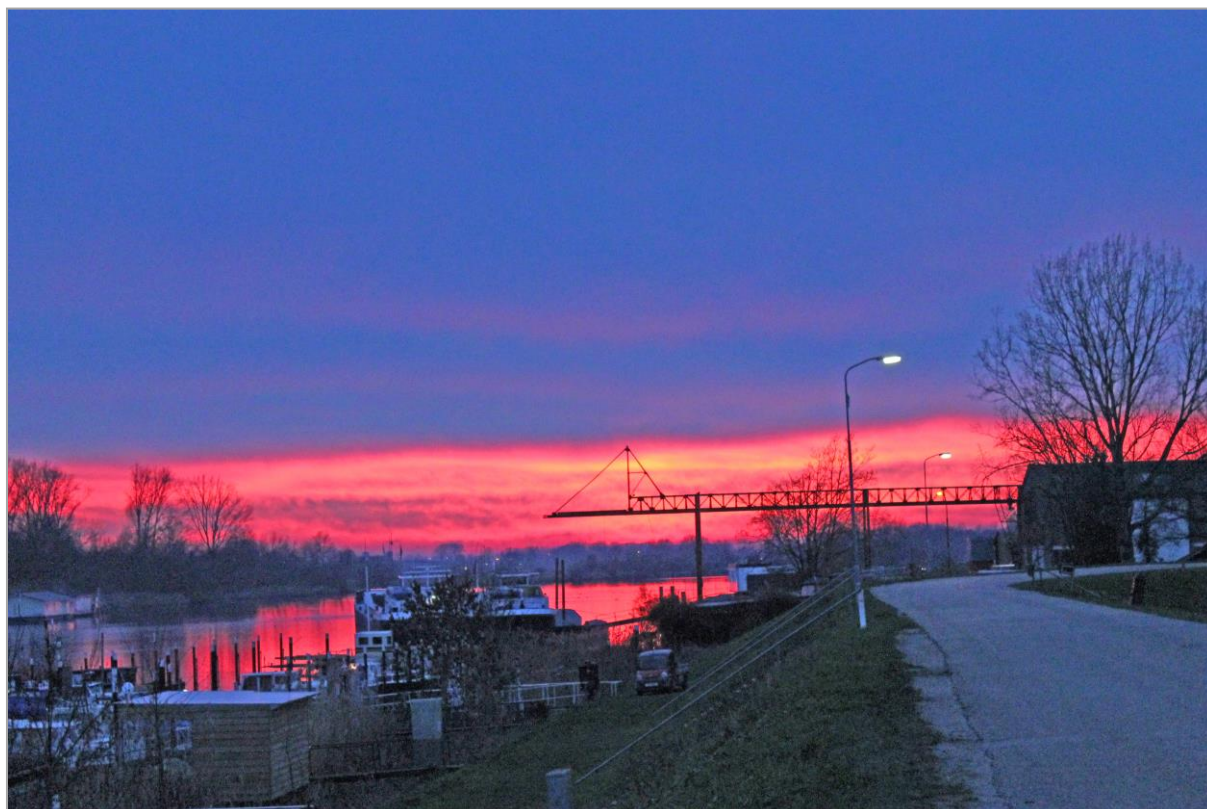
Op deze dag zijn er ook zeker weer heerlijke friet, snacks, warme en koude dranken te koop! Omdat de suikerspinnen vorig jaar zo'n groot succes was, zullen we ook dit jaar weer heerlijke suikerspinnen maken!

Programma Koningsdag 2019:

09:30 uur	: aubade
10:00 uur	: kledjesmarkt
11:30 uur	: zeepkistenrace
15:30 – 16:00 uur	: inschrijven fietstocht (daarna mag men gelijk vertrekken)
16:00 uur	: oud-Hollandse spelletjes
18:30 uur	: prijsuitreiking fietspuzzeltocht & zeepkistenrace

Agenda Oranjevereniging 'Oranje Trouw' Nederhemert

zaterdag 6 april	: proeftrek van 10:00 tot 16:30 uur
zaterdag 27 april	: Koningsdag
donderdag 30 mei	: 's middags oldtimer tocht
vrijdag 31 mei & zaterdag 1 juni	: truckshow
vrijdag 31 mei	: foute party
Dinsdag 4 juni	: 40+ middag
Woensdag 5 juni	: kindermiddag en 's avonds kienen
Vrijdag 7 juni	: Truckshow

Nieuws van de Wegwijzer

Opa en oma morgen

Op donderdagmorgen 14 maart lijkt het om half 9 wel of iedereen op school jarig is. Moeders lopen af en aan met schalen gevuld met heerlijkheden. De borden en schalen worden echter niet de groepen binnengedragen. Deze keer gaat alles richting de middenruimte. Hier staat een meterslange tafel klaar bedekt met wit damast. Daarop een aantal lege etagères. Wat is er aan de hand...

Vandaag is het de dag van opa en oma om bij hun kleinkind in de kleutergroepen op bezoek te komen. Om het feest extra compleet te maken is er voor hen en de kinderen een high tea. Op de moeders werd een beroep

gedaan of ze iets wilden verzorgen voor deze high tea. Verbluffend was het resultaat! Meters vol schalen met de heerlijkste hapjes. Van kaas, worst, paseitjes tot gevuld brood, brownies, krokodillen van komkommer, soesjes... teveel om op te noemen. Bestudeert u de foto's maar eens, het water loopt u om de mond als u er niet bij geweest bent. Zonder de ouders van de kinderen is deze high tea niet mogelijk.

Om kwart over tien worden de opa's en oma's verwacht. In de tijd ervoor moeten enkele kinderen uit groep 8 opdrachten maken in dezelfde middenruimte. Naast de tafel met al het lekkers. Wat moeilijk om eraf te blijven. Maar het lukt deze kinderen!

Om 10 uur regent het dat het giet. In allerijl wordt er een paraplubak geregeld en een extra kapstok bij de deur voor alle natte jassen. Het onstuimige weer belette niemand te komen. In rijen stroomde men binnen.

Om half 11 staan er ongeveer 100 tot 150 'ouderen' in de school. Sommigen zijn echt van ver gekomen. We hoorden van een meisje dat een videoboodschap had gemaakt voor haar opa en oma die ver in Friesland wonen. Ook zij waren vast van plan te komen. Helaas was deze oma ziek en kon het feest voor hen helaas niet doorgaan. Velen waren er wel!!

Bekende en vreemde gezichten verschenen met hun kleinkind in de middenruimte. Wat werd er genoten! En gesnoept!!

Het was een drukte van belang in de kleuterbouw. Met zoveel opa's en oma's in een lokaal kwam van

lesgeven niet zoveel terecht. Het gaf niets. De kinderen genoten van hun grootouders en van de lekkere dingen en de grootouders genoten ook.

Groep voor groep mochten de kinderen samen met opa en/of oma naar de middenruimte. Er stonden bordjes klaar en ze mochten 4 dingen kiezen. Voor de kinderen stond er ranja klaar en voor de volwassenen was er koffie of thee.

Gerda Kooijman – Groeneveld

Op de "Wegwijzer" vierde dit schooljaar romantiek hoogtij. Twee leerkrachten stapten in het huwelijksbootje en de kinderen mochten mee!

Juf Roelofsen trouwde met Wilbert van Alphen. Ze heet nu dus juf van Alphen.

De kinderen van groep 7a mochten mee en staan hier met het bruidspaar op de foto.

9 november 2108

Meester Kerst trouwde met Annemarije Verkade. De kinderen van groep 8 mochten mee en staan hier met het bruidspaar op de foto.

21 februari 2019

Rouw

rectificatie

Op 27 november 2018 overleed

Aartje Adriana Bodmer – Oomen

Weduwe van Toon Bodmer

in de leeftijd van 81 jaar

Laatst gewoond hebbend: Kapelstraat 26

Op 13 januari 2019 overleed

Jan Vos

Echtgenoot van Marie Vos – van Tuijl

Eerder gehuwd geweest met Arnoldia Vos - Verheij

in de leeftijd van 88 jaar

Laatst gewoond hebbend in 't Slot te Gameren

Op 20 februari 2019 overleed

Janneke Jessica Oomen

Dochtertje van Leendert en Ina Oomen-Hovestadt

in de leeftijd van 5 dagen

Ormelingstraat 4 Nederhemert